

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Cob/117/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119450733
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vlastimil Pavlikovský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6119450733.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vlastimila Pavlikovského a členov senátu Mgr. Mariána Degmu a JUDr. Valérie Kleinovej ml., v právnej veci žalobcu: DENDRA SLOVAKIA s.r.o., Hagarova 2551/21831, 831 51 Bratislava-Rača, IČO: 35 848 600, právne zastúpeného: Advokátska kancelária Kucek & Partners, s.r.o., Námestie M. Benku 26, 811 07 Bratislava, IČO: 36 865 192, proti žalovanému: CONFIDENCE PARTNER s.r.o., Hlavná 25, 040 01 Košice-mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 557 510, právne zastúpenému: JUDr. Irena Sopková, s.r.o., Hlavná 25, 040 01 Košice, IČO: 48 301 728, o zaplatenie 140.413,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky, c.č.k. 15Cb/25/2020 - 524 zo dňa 14. apríla 2022, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Nové Zámky, c.č.k. 15Cb/25/2020 - 524 zo dňa 14.04.2022 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

I. Rozhodnutie súdu prvej inštancie

1. Žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 140.413,68 eur a spolu s istinou si uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,05 % zo sumy 68.431,68 eur od 16.12.2015 do zaplatenia a zo sumy 71.982,- eur od 16.12.2015 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur. Svoj nárok uplatnil na základe neuhradených faktúr č. 1020150050 a 1020150049, ktorými jeho právny predchodca (PIEDMONT, spol. s r.o., Bencikovej 1/A, 821 03 Bratislava, IČO: 46 254 510) vyúčtoval žalovanému poskytovanie poradensko-konzultačných služieb pri projektoch PROTECH a STRUO.

2. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal pod sp. zn. 4Up/1805/2019 dňa 30.12.2019 platobný rozkaz, v ktorom zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom.

3. Proti tomuto platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odpor, v ktorom poprel žalobou uplatnenú pohľadávku. Uviedol, že žalobca svoj nárok odvíja od dodávateľských faktúr vystavených spoločnosťou PIEDMONT, spol. s r. o., pričom však žalobca nemal vedomosť o všetkých okolnostiach týkajúcich sa obchodu žalovaný tvrdil, že so spoločnosťou PIEDMONT, spol. s r. o. v minulosti nikdy neuzavrel v žalobe uvádzanú zmluvu o spolupráci a poskytnutí kompletného poradenstva zo dňa 22.01.2013. Faktúra č. 1020150049 bola vystavená spoločnosťou PIEDMONT, spol. s r. o. na základe zmluvy o poskytovaní konzultačných služieb uzatvorenej medzi spoločnosťou PIEDMONT, spol. s r. o. a žalovaným dňa 22.01.2013. K predmetnej zmluve uzatvorili zmluvné strany dňa 23.09.2014 dodatok č. 1. Uzavretím dodatku k zmluve, okrem iného, došlo k rozdeleniu splatnosti dohodnutej odmeny a zmluvné strany sa dohodli, že 50 % dohodnutej odmeny bude splatných do 15 dní od podpisu preberacieho protokolu na rozšírený predmet zmluvy. Na základe uvedeného dodatku spoločnosť PIEDMONT, spol. s r. o. vystavila dňa 06.06.2014 faktúru č. 1020140030 na sumu 71.982,- eur, ktorá bola splatná dňa 20.06.2014 a ktorej predmetom bolo zaplatenie dohodnutej odmeny za činnosti dohodnuté

v zmluve o poskytovaní konzultačných služieb uzatvorenej dňa 22.01.2013. Faktúra č. 1020150049 bola spoločnosťou PIEDMONT, spol. s r. o. vystavená až na základe dodatku č. 1 zo dňa 23.09.2014, ktorým došlo k rozšíreniu dohodnutého rozsahu plnenia. Uvedenú faktúru žalovaný neuhradil a povinnosť jej úhrady namieta aj v súčasnosti. Faktúra č. 1020150050 bola vystavená spoločnosťou PIEDMONT, spol. s r. o. na základe zmluvy o poskytovaní konzultačných služieb zo dňa 19.02.2013. K predmetnej zmluve uzavreli zmluvné strany dňa 10.03.2014 dodatok č. 1, ktorým došlo k rozšíreniu predmetu zmluvy. V uvedenom dodatku, bolo okrem iného dohodnuté, že 50 % dohodnutej odmeny bude splatných do 15 dní od podpisu preberacieho protokolu na rozšírený predmet zmluvy. Na základe zmluvy zo dňa 19.02.2013 v znení jej dodatku č. 1 zo dňa 10.03.2014 spoločnosť PIEDMONT, spol. s r.o. vystavila dňa 31.01.2014 faktúru č. 1020140009 na sumu 68.431,72 eur, ktorá bola splatná dňa 14.02.2014 a predmetom ktorej bolo zaplatenie dohodnutej odmeny za činnosti dohodnuté v zmluve. Uvedenú faktúru žalovaný v plnej výške uhradil. Faktúra č. 1020150050 bola spoločnosťou PIEDMONT, spol. s r. o. vystavená až na základe dodatku č. 1 zo dňa 10.03.2014, ktorým došlo k rozšíreniu dohodnutého rozsahu plnenia. Uvedenú faktúru žalovaný neuhradil a povinnosť jej úhrady namieta. Na základe dodatkov uzavretých k uvedeným zmluvám došlo k rozšíreniu dohodnutého rozsahu plnenia, avšak spoločnosť PIEDMONT, spol. s r. o. tieto služby žalovanému neposkytovala a nevykonávala pre neho dohodnuté činnosti riadne a včas. Na uvedené skutočnosti žalovaný spoločnosť PIEDMONT, spol. s r. o. viac krát upozornil, upozornil na vady plnení poskytnutých z a tiež vyzval na odstránenie vzniknutých väd plnení. Uskutočnilo sa viacero osobných stretnutí so štatutárnym zástupcom spoločnosti PIEDMONT, spol. s r. o. a dňa 28.08.2017 žalovaný zaslal aj písomnú reklamáciu, týkajúcu sa rozsahu a kvality poskytovaných plnení. K náprave vzniknutého stavu nedošlo a ani spoločnosť PIEDMONT, spol. s r. o. a ani žalobca, ako jej právny nástupca, nereagovali na uvedenú písomnú reklamáciu. Z dôvodu pochybení spoločnosti PIEDMONT spol. s r. o. a jej neplnenia záväzkov, ktoré jej vyplývali z uvedených zmlúv žalovaný odmietol uhradiť dovtedy neuhradené pohľadávky tejto spoločnosti medzi ktoré patrili aj faktúry, ktorých zaplatenie je predmetom tejto žaloby. Žalovaný tiež namieta, že pokiaľ uplatnený nárok žalobca nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15.10.2017, nebolo žalovanému doručené žiadne oznámenie o postúpení pohľadávok a túto skutočnosť sa žalovaný prvý krát dozvedel až z dokumentov, ktoré mu boli doručené spolu s platobným rozkazom. Tiež namieta, že nebol nikdy formálne vyzvaný na úhradu predmetných pohľadávok. S poukazom na § 529 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka namieta výšku odplaty, ktorú žalobca uhradil postupcovi v súvislosti s postúpenými pohľadávkami. za neobvyklý postup zlúčenia spoločnosti PIEDMONT, spol. s r.o. so spoločnosťou GRIFT, spol. s r.o. (IČO: 35 949 571). Žalobu žiadal v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

4. Žalovaný popieral, že právny predchodca žalobcu splnil svoj záväzok voči žalovanému, nakoľko spoločnosti STRUO, s.r.o. bol poskytnutý nenávratný finančný príspevok vo výške 799.862,43 eur. Žalovaný ďalej popieral tvrdenie žalobcu, že vyššie uvedené poskytnutie nenávratných finančných príspevkov preukazuje skutočnosť, že právny predchodca žalobcu poskytol konzultačné a poradenské služby riadne, v súlade s uzatvorenými zmluvami. Žalovaný namieta, že žalobca nepredložil preberacie protokoly, ktoré by oprávňovali jeho právneho predchodcu na vystavenie predmetných faktúr. Spolupráca právneho predchodcu žalobcu so žalovaným nebola obmedzená len na poskytovanie poradenskej a konzultačnej činnosti pri spracovaní žiadosti o nenávratný finančný príspevok, ale v zmysle uvedených dodatkov č. 1 ku zmluvám o poskytovaní konzultačných služieb aj na ďalšie fázy realizácie projektov klientov žalovaného. Práve z dôvodu, aby klientom žalovaného bola poskytnutá odborná pomoc počas celej doby realizácie projektov, až do uplynutia doby udržateľnosti projektov, došlo k rozšíreniu dohodnutého rozsahu plnenia medzi právny predchodcom žalobcu a žalovaným. Právny predchodca žalobcu však svoje služby neposkytol a nevykonával pre žalovaného dohodnuté činnosti riadne a včas. Niektoré povinnosti vyplývali právny predchodcovi žalobcu už zo samotných zmlúv o poskytovaní konzultačných služieb uzatvorených so žalovaným. Poukázal na článok IV. body 1, 3 a 6 Zmluvy o poskytovaní konzultačných služieb zo dňa 19.02.2013. Žalovaný zdôraznil, že nenamieta zákonnosť postúpenia pohľadávok. Tvrdil, že mal voči spoločnosti PIEDMONT, spol. s r. o. pohľadávku, vyplývajúcu z neoprávnene poskytnutého plnenia v sume 154.518,- EUR, ktorú si v zmysle § 529 ods. 2 Občianskeho zákonníka, započítava s pohľadávkou žalobcu, ktorú si uplatňuje v tomto konaní a to vo výške, ktorá zodpovedá pohľadávke, ktorú súd prípadne prizná v tomto konaní.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k odporu proti platobnému rozkazu poukázal na to, že pri zmluve zo dňa 22.01.2013 v znení dodatku č. 1 (žiadateľ STRUO, s.r.o.) sa zmluvné strany dohodli, že odmena predstavuje sumu vo výške 15 % nenávratných finančných prostriedkov. Na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, číslo zmluvy KaHR-SP-1201/0212/61 bolo spoločnosti STRUO,

s.r.o. poskytnutý nenávratný finančný príspevok vo výške 799.862,43 eur. Z uvedeného je zrejmé, že postupca si voči žalovanému svoj záväzok splnil a dohodnutá odmena 15 % z tejto sumy predstavuje 119.979,36 eur. 50 % zo sumy 119,979,36 eur predstavuje sumu 59.989,68 eur, ktorá po zaokrúhlení a pripočítaní DPH predstavuje sumu uvedenú vo faktúre č. 1020140030 (ktorú žalovaný uhradil) a faktúre č. 1020150049 (ktorú žalovaný neuhradil). Je teda zrejmé, že obidve faktúry boli vystavené na základe Zmluvy o poskytovaní konzultačných služieb zo dňa 22.01.2013.

6. Pri zmluve zo dňa 19.02.2013 v znení dodatku č. 1 (žiadateľ ProTech Service s.r.o.) sa zmluvné strany dohodli, že odmena predstavuje sumu vo výške 15 % nenávratných finančných prostriedkov. Na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, číslo zmluvy KaHR-111SP-1201/0701/99 bolo spoločnosti ProTech Service s.r.o. poskytnutý nenávratný finančný príspevok vo výške 760.352,50 eur. Z uvedeného je zrejmé, že postupca si voči žalovanému svoj záväzok splnil a dohodnutá odmena 15 % z tejto sumy predstavuje 114.052,88 eur. 50 % zo sumy 114.052,88 eur predstavuje sumu 57.026,43 eur, ktorá po zaokrúhlení a pripočítaní DPH predstavuje sumu uvedenú vo faktúre č. 1020140009 (ktorú žalovaný uhradil) a faktúre č. 1020150050 (ktorú žalovaný neuhradil). Je teda zrejmé, že obidve faktúry boli vystavené na základe Zmluvy o poskytovaní konzultačných služieb zo dňa 19.02.2013. K námietke týkajúcej sa postúpenia pohľadávky žalobca uviedol, že vzhľadom na odstup času v kontexte zániku postupcu v dôsledku zlúčenia nevie preukázať doručenie oznámenia o postúpení pohľadávok žalovanému, avšak vzhľadom na skutočnosť, že žalobca predložil do konania zmluvu o postúpení pohľadávky je dôkazné bremeno ohľadom postúpenia pohľadávky preukázané. Predložením zmluvy o postúpení pohľadávky žalobca preukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu v konaní.

7. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, oznámením obsahu priložených listín a to najmä: faktúry č. 1020150050, 1020150049 (čl. 9 - 10), zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 15.10.2017 (čl. 11 - 12), oznámenie o postúpení pohľadávky adresované žalovanému listom zo dňa 15.10.2017 (čl. 13), notárska zápisnica N970/2017 Nz32146/2017 NCRIs32853/2017 zo dňa 19.09.2017 (čl. 48 - 53), oprava notárskej zápisnice zo dňa 26.09.2017 (čl. 58 - 60), zmluva o poskytovaní konzultačných služieb zo dňa 22.01.2013 (čl. 61 - 66), reklamácia žalovaného zo dňa 28.08.2017 (čl. 67 - 68), faktúry č. 1020140030, 1020140009 (čl. 71 - 72), dodatok č. 1 k zmluve o poskytovaní konzultačných služieb zo dňa 23.09.2014 (čl. 73 - 74), dodatok č. 1 k zmluve o poskytovaní konzultačných služieb zo dňa 10.03.2014 (čl. 75 - 76), vyjadrenie žalobcu zo dňa 21.02.2020 k odporu žalovaného (čl. 92 -98), zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. KaHR-31SP-1201/0212/61 vrátane Všeobecných zmluvných podmienok a ďalších príloh (čl. 99 - 131), zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. KaHR-111SP-1201/0701/99 vrátane Všeobecných zmluvných podmienok a ďalších príloh (čl. 132 - 190), zmluva o poskytovaní konzultačných služieb zo dňa 28.09.2012 (čl. 220 - 225), zmluva o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. KaHR-13SP-1201/0098/34 zo dňa 16.12.2013 vrátane príloh (čl. 226 - 248), záznam z administratívnej kontroly Slovenskej inovačnej a energetickej agentúry zo dňa 22.09.2014 (čl. 249 - 253), výpisy z účtu č. 6222215003 zo dňa 28.02.2014, 30.06.2014 a 30.09.2014 (čl. 254 - 255, 257), výpis z účtu PROJEKTSERVIS, s.r.o. (čl. 256), správa o zistenej nezrovnalosti zo dňa 06.07.2015 č. N21501292/S01 kód projektu: 25110120747 (čl. 258 - 275), zaslanie dodatku č. 1 zo dňa 01.07.2014 k zmluve o poskytnutí NFP č. KaHR-13SP-1201/0098/34 (čl. 276), zoznam prijatých faktúr žalovaným ku dňu 31.12.2015 (čl. 508), časové rozlíšenie pohľadávok a záväzkov žalovaného ku dňu 31.12.2015 (čl. 508), zoznam prijatých faktúr žalovaným ku dňu 31.12.2016 (čl. 509), saldokonto žalovaného podľa Zdroj/Doklad nespárované zápisy od 01.01.2016 do 31.12.2016 (čl. 509 - 510), zoznam prijatých faktúr žalovaným ku dňu 31.12.2017 (čl. 511), saldokonto žalovaného podľa Zdroj/Doklad nespárované zápisy od 01.01.2017 do 31.12.2017 (čl. 511 - 512), zoznam prijatých faktúr žalovaným ku dňu 31.12.2018 (čl. 513), časové rozlíšenie pohľadávok a záväzkov žalovaného ku dňu 31.12.2018 (čl. 513), zoznam prijatých faktúr žalovaným ku dňu 31.12.2019 (čl. 514), saldokonto žalovaného podľa Zdroj/Doklad nespárované zápisy od 01.01.2019 do 31.12.2019 (čl. 514), výpis z OR strán sporu a prehľad ZÚS ECB.

8. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 15Cb/25/2020 - 524 zo dňa 14. apríla 2022 žalobe žalobcu v plnom rozsahu vyhovel a rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 140.413,68 eur s 8,05 % ročnými úrokmi z omeškania zo sumy 68.431,68 eur od 16.12.2015 do zaplatenia, zo sumy 71.982 eur od 16.12.2015 do zaplatenia a 40,- eur titulom paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I) a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (výrok II).

9. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd skonštatoval, že faktúrou č. 1020140030 zo dňa 06.06.2014 vyúčtoval právny predchodca žalobcu žalovanému odmenu za vykonanú prácu v rámci projektu STRUO, s. r. o. vo výške 71.982,- eur vrátane DPH. Uvedená faktúra bola splatná 20.06.2014 a v konaní nebolo sporné, že predmetnú faktúru žalovaný uhradil. Faktúrou č. 1020150049 zo dňa 30.11.2015 vyúčtoval právny predchodca žalobcu žalovanému poskytnuté kompletne poradenstvo za činnosti - projekt STRUO, s. r. o. vo výške 71.982,- eur vrátane DPH. Predmetná faktúra bola splatná dňa 15.12.2015. V konaní nebolo sporné, že žalovaný ju v lehote splatnosti a ani následne nezaplatil (žalobcovi ani jeho právnenému predchodcovi).

10. Faktúrou č. 1020140009 zo dňa 31.01.2014 vyúčtoval právny predchodca žalobcu žalovanému odmenu na základe Zmluvy zo dňa 19.02.2013 odmenu za služby súvisiace so spoločnosťou ProTech Service, s. r. o. vo výške 68.431,72 eur vrátane eur. Uvedená faktúra bola splatná 14.02.2014 a v konaní nebolo sporné, že predmetnú faktúru žalovaný uhradil. Faktúrou č. 1020150050 zo dňa 30.11.2015 vyúčtoval právny predchodca žalobcu žalovanému poskytnuté kompletne poradenstvo za činnosti - projekt PROTECH vo výške 68.431,68 eur vrátane DPH. Predmetná faktúra bola splatná dňa 15.12.2015. V konaní nebolo sporné, že žalovaný ju v lehote splatnosti a ani následne nezaplatil, ani žalobcovi ale ani jeho právnenému predchodcovi. Listom zo dňa 28.08.2017 adresoval žalovaný právnenému predchodcovi žalobcu reklamáciu - neposkytovanie služieb v zmysle uzatvorených zmlúv o poskytovaní konzultačných služieb.

11. Ďalej súd prvej inštancie poukázal, že podľa zmluvy o poskytnutí NFP uzavretej medzi Ministerstvom hospodárstva SR ako poskytovateľom zastúpeným Slovenskou Inovačnou a energetickou agentúrou a obchodnou spoločnosťou STRUO, s. r. o. IČO: 44 693 222 ako prijímateľom mal byť uvedenej obchodnej spoločnosti poskytnutý nenávratný finančný príspevok celkom 1.599.724,85 EUR. Podľa zmluvy o poskytnutí NFP uzavretej medzi Ministerstvom hospodárstva SR ako poskytovateľom zastúpeným Slovenskou Inovačnou a energetickou agentúrou a obchodnou spoločnosťou ProTech Service, s. r. o. IČO: 36 477 770 ako prijímateľom mal byť uvedenej obchodnej spoločnosti poskytnutý nenávratný finančný príspevok celkom 1.520.705,- EUR.

12. Žalovaný v písomných reklamáciách upozornil právneho predchodcu žalobcu na skutočnosť, že nedošlo k riadnemu plneniu jeho záväzkov poskytovať žalovanému poradenstvo tak ako bolo zmluvne dohodnuté. Na základe pochybení právneho predchodcu žalobcu potom žalovaný odmietol uhradiť predmetné faktúry. O doručení resp. doručovaní predmetnej listiny právnenému predchodcovi žalobcu žalovaný nepredložil žiaden doklad. Rovnako nepreukázal, že by sa predmetná reklamácia dostala aspoň do dispozičnej sféry právneho predchodcu žalobcu.

13. Dňa 15.10.2017 uzavrel právny predchodca žalobcu ako postupca so žalobcom ako postupníkom zmluvu o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. V článku I. uvedenej zmluvy boli špecifikované pohľadávky ktoré evidoval postupca voči žalovanému a medzi ktorými boli aj pohľadávky vyplývajúce z faktúr č. 1020150049 (71.982,- EUR) a 1020150050 (68.431,68 EUR). Uvedená skutočnosť bola žalovanému oznámená právnym predchodcom žalobcu listom zo dňa 15.10.2017. Postupca oznámil žalovanému presnú špecifikáciu postúpenej pohľadávky z obsahu ktorej je zrejmé, že na žalobcu boli postúpené aj pohľadávky pod variabilným symbolom 1020150049 s dátumom vystavenia 30.11.2015, dátumom splatnosti 15.12.2015 (zákazník STRUO), vo výške 71.982,- EUR a pod variabilným symbolom 1020150050 s dátumom vystavenia 30.11.2015, dátumom splatnosti 15.12.2015 (zákazník PROTECH), vo výške 68.431,68 EUR. O doručení resp. doručovaní predmetnej listiny žalovanému žalobca nepredložil žiaden doklad. Rovnako nepreukázal, že by sa predmetná listina, pred podaním žaloby, dostala aspoň do dispozičnej sféry žalovaného.

14. Žalovaný namietal, že od roku 2015 ho veriteľ a ani nikto iný nevyzval na dobrovoľné plnenie žalobou uplatnených faktúr. Tvrdil, že do roku 2015 prebiehali rokovania aj ohľadom reklamácie medzi ním a právnym predchodcom žalobcu, ale k žiadnej dohode medzi nimi nedošlo. S právnym predchodcom žalobcu mal žalovaný niekoľko záväzkových vzťahov. V prípade faktúr, ktorých zaplataenie je predmetom žaloby, mal s právnym predchodcom žalobcu uzavreté zmluvy o poskytovaní konzultačných služieb, ku ktorým boli následne uzavreté aj dodatky č.1, ktorými došlo k rozšíreniu dohodnutého rozsahu plnenia. Právny predchodca žalobcu však neposkytoval žalovanému požadované služby a nevykonával pre neho dohodnuté činnosti riadne a včas. Skutočnosť, že právny predchodca žalobcu neplnil svoje záväzky z uvedených zmlúv žalovaný reklamoval ústne a aj na osobných stretnutiach s konateľom právneho

predchodcu žalobcu. Podstatou celej činnosti právneho predchodcu žalobcu bola kontrola listín, ktoré v podstate vypracovával žalovaný a právny predchodca žalobcu mal kontrolovať ich správnosť. Išlo o veľmi špecifické podmienky a práve z dôvodu ich dodržiavania a správnosti uzavrel žalovaný uvedené zmluvy a ich dodatky s právnym predchodcom žalobcu. Neplnenie povinností zo strany právneho predchodcu žalobcu reklamoval aj písomne (list zo dňa 28.08.2017). Výsledkom reklamácie mala byť, podľa tvrdenia žalovaného, ústna dohoda o tom, že predmetné faktúry žalovaný nemusí právnemu predchodcovi žalobcu uhradiť. Pretože od právneho predchodcu žalobcu už ďalej neobdržal žiadne upomienky a ani ďalšie výzvy považoval celú vec za doriešenú. Žalovaný potvrdil, že mu boli doručené faktúry ktorých zaplata sa žalobca domáha a že ich v čase vydania platobného rozkazu evidoval vo svojom účtovníctve. Predmetné faktúry žalovaný vyviedol zo svojho účtovníctva v roku 2021, pretože ich dodal a po ich premlčaní mu zákon umožnil vykonať takýto úkon. Podľa ústnej dohody z roku 2017 tak mal urobiť aj právny predchodca žalobcu

15. Súd prvej inštancie k námietke žalovaného spochybňujúcej aktívnu legitimáciu žalobcu uviedol, že postúpením pohľadávky na základe zmluvy uzavretej medzi veriteľom (postupcom) a treťou osobou (postupníkom) postupuje pôvodný veriteľ svoju pohľadávku proti dlžníkovi novému veriteľovi. Následky postúpenia pohľadávky sa prejavujú v právnom postavení všetkých účastníkov. Postupca stráca postúpením pohľadávku s celým príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Nie je už ďalej oprávnený pohľadávku vymáhať a prijímať od dlžníka plnenie. Veriteľom sa stane postupník, ktorý nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými, ako aj so všetkými námietkami, ktoré možno proti nej uplatniť. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka, keďže zmena v osobe veriteľa sa netýka jeho oprávnení a povinností vyplývajúcich pre neho zo záväzku. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje ani to, aby dlžník o nej vedel. Obsah pôvodného záväzku sa postúpením nemení a samotným uzavretím zmluvy o postúpení sa nemení ani postavenie dlžníka. Nevyhnutným predpokladom postúpenia pohľadávky však vždy je, že musí ísť o pohľadávku určitú (identifikovateľnú) a existujúcu (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obo/102/2008). V danej veci bolo dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie preukázané, že dňa 15.10.2017 bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k postúpeniu pohľadávok na žalobcu pričom išlo o pohľadávky, ktoré vznikli titulom nezaplatených faktúr, ktoré boli v zmluve o postúpení pohľadávok špecifikované. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie však nevyplýval záver, že by postúpenie pohľadávky na základe vyššie uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15.10.2017 bolo žalovanému postupcom (pôvodným veriteľom) oznamované, preto sa súd prvej inštancie zaoberal tým, či je zmluva platná z dôvodu jej určitosti. Súdu prvej inštancie, dospel ohľadom určitosti zmluvy o postúpení pohľadávky k záveru, že táto je dostatočne určitá, keď z nej vyplývajú strany zmluvy, predmet pohľadávky je špecifikovaný sumou 553.291,12 EUR, pričom ide o pohľadávky voči žalovanému, ktoré vznikli titulom nezaplatených faktúr. V zmluve o postúpení pohľadávok sú jednotlivé postupované pohľadávky špecifikované tak, že pri každej je uvedený dodávateľ, VS (totožný s číslom postúpených faktúr), dátum vystavenia a splatnosti faktúr, odberateľ, zákazka, celková fakturovaná suma, celková dlžná suma a počet dní po splatnosti jednotlivých faktúr. V zmluve o postúpení pohľadávok je rovnako uvedená konkrétna povinná osoba, keď v čl. I zmluvy je uvedené, že pohľadávka je voči dlžníkovi CONFIDENCE PARTNER s. r. o., Továrnská 1, 943 03 Štúrovo, IČO:36 557 510. Z uvedených dôvodov potom súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva je dostatočne určitá a v konaní jej neplatnosť preukázaná nebola, preto ohľadom žalobou uplatnených pohľadávok má súd prvej inštancie za to, že žalobca je aktívne legitimovaný.

16. Súd prvej inštancie k námietke premlčania uplatnenej pohľadávky uviedol, že s úhradou obidvoch žalovaných faktúr sa dlžník (žalovaný) dostal do omeškania nasledujúci deň po ich splatnosti, t. j. dňom 16.12.2015. Z uvedeného je zrejmé, že štvorročná premlčacia doba by uplynula dňa 16.12.2019. Žalobca si uplatnil predmetný nárok na upomínacom súde dňa 28.11.2019, teda pred uplynutím štvorročnej premlčacej lehoty. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie neakceptoval žalovaným vznesenú námietku premlčania.

17. K samotnému nároku žalobcu, k dôvodnosti žaloby v uplatnenej výške a z uplatneného titulu súd prvej inštancie uviedol, že spornou v konaní bola skutočnosť či, kedy a akým spôsobom žalovaný fakturované služby reklamoval a existencia dohody medzi ním a právnym predchodcom žalobcu o tom, že predmetné faktúry žalovaný nemusí uhradiť. Obranu žalovaného, ktorá sa týkala jeho tvrdenia, že právnemu predchodcovi žalobcu a teda ani žalobcovi nemá čo platiť, pretože u právneho predchodcu úspešne reklamoval neposkytovanie služieb v zmysle uzatvorených zmlúv o poskytovaní konzultačných

služieb reklamáciou zo dňa 28.08.2017 (čl.67,68) v dôsledku čoho mu táto povinnosť mala zaniknúť súd prvej inštancie neakceptoval. Žalovaný v podanom odpore potvrdil, že faktúry č. 1020150049 a 1020150050 mu boli doručené a eviduje ich (resp. ich evidoval) vo svojom účtovníctve. Žalovaný v rámci podaného odporu, ale ani počas celého konania na tunajšom súde relevantným spôsobom a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal, že služby (ktorých zaplatenie je predmetom tejto žaloby) u právneho predchodcu žalobcu riadne a včas reklamoval. Z obsahu predmetnej reklamácie všeobecne vyplýva, že žalovaný podpísal preberacie protokoly, čo umožnilo právnemu predchodcovi žalobcu fakturovať 2. časť zazmluvnenej odmeny pri jednotlivých zákazkách. Z jej obsahu však vôbec nevyplýva, že by žalovaný reklamoval zaplatenie služieb, ktorých zaplatenie je predmetom tejto žaloby. Reklamácia je všeobecná a nekonkretizuje nesplnené záväzky právnym predchodcom žalobcu. Navyše, bola vyhotovená dvadsať mesiacov po splatnosti uvedených faktúr a žalovaný nepredložil súdu doklad o doručení resp. doručovaní predmetnej reklamácie právnemu predchodcovi žalobcu resp. doklad o tom, že by sa uvedená reklamácia dostala aspoň do jeho dispozičnej sféry. Žalovaný rovnako žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu dohody medzi ním a právnym predchodcom žalobcu o tom, že predmetné faktúry žalovaný nemusí uhradiť. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný v rámci svojej obrany neunesol bremeno tvrdenia.

18. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie zaoberal tvrdením žalovaného, že mal voči právnemu predchodcovi žalobcu pohľadávkou spôsobilou na započítanie podľa § 529 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalovaný počas konania pred súdom nepreukázal, že by disponoval voči žalobcovi resp. jeho predchodcovi pohľadávkou spôsobilou na započítanie. V rámci svojej obrany sa obmedzil na tvrdenie, že mal voči právnemu predchodcovi žalobcu takúto pohľadávku a v rámci svojho vyjadrenia uviedol, že si ju započítava s pohľadávkou žalobcu, pričom svoje tvrdenie nepodložil relevantnými dôkazmi. V tejto súvislosti žalovaný nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie započítací prejav žalovaného (čl.217) nepovažoval za dôvodný.

19. Záverom odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie vysvetli, že nevykonal žalovaným navrhované dokazovanie výsluchom štatutárneho zástupcu právneho predchodcu žalobcu Mgr. V. K., nakoľko menovaný dňa 15.02.2019 zomrel, pričom uvedenú skutočnosť mal súd prvej inštancie preukázanú z úmrtného listu menovaného, ktorý vydal Matričný úrad-Mestská časť Bratislava- Ružinov. Súd ďalej nevykonal žalovaným navrhované dokazovanie (o predloženie zápisníc z pracovných porád žalovaného z obsahu ktorých by bolo zrejmé, že postúpenie pohľadávky resp. zmena veriteľa na žalobcu nikdy nebola obsahom pracovných rokovaní žalovaného a že žalovaný nemal vedomosť o postúpení pohľadávky) a to najmä s poukazom na Čl. 17 CSP. Súd prvej inštancie zastáva názor, že od prvého úkonu, ktorý žalovaný urobil v tomto konaní (17.01.2020 podaný odpor) do doby termínu pojednávania 16.03.2022 (teda viac ako dva roky) žalovaný mal a mohol predložiť všetky relevantné dôkazy v súvislosti so svojou obranou.

II. Odvolanie

20. Proti napadnutému rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, a to z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c), e), f), h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol a žalovanému priznal trovy konania vo výške 100%.

21. Žalovaný v odvolaní poukázal na to, že súd prvej inštancie námietku žalovaného spochybňujúcu aktívnu legitímáciu žalobcu nepovažoval za dôvodnú, pretože na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka, pričom zmena v osobe veriteľa sa netýka jeho oprávnení a povinností vyplývajúcich pre neho zo záväzku. Žalovaný sa stotožnil s konštatovaním, že obsah pôvodného záväzku sa postúpením nemení a samotným uzavretím zmluvy o postúpení sa nemení ani postavenie dlžníka. Žalovaný však namietal vecnú legitímáciu žalobcu z dôvodu, že nevyhnutným predpokladom postúpenia pohľadávky však vždy je, že musí ísť o pohľadávku určitú a existujúcu (uznesenie NS SR sp.zn. 5Obo/102/2008).

22. Žalovaný poukázal na rozpor odôvodnenia napadnutého rozsudku. Na jednej strane súd prvej inštancie skonštatoval, že v danej veci bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že dňa 15.10.2017 bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k postúpeniu pohľadávok na žalobcu, ktoré vznikli titulom nezaplatených faktúr, ktoré boli v zmluve o postúpení pohľadávok

špecifikované, pričom postupca „mal“ oznámením zo dňa 15.10.2017 oznámiť túto skutočnosť (postúpenie pohľadávky) žalovanému. Na strane druhej súd prvej inštancie uviedol, že z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie však nevyplýval záver, že by postúpenie pohľadávky na základe vyššie uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15.10.2017 bolo žalovanému postupcom pôvodným veriteľom oznamované, a preto sa súd prvej inštancie zaoberal tým, či je zmluva platná z dôvodu jej určitosti.

23. Podľa názoru žalovaného takýmto vzájomne protirečivým konštatovaním súd prvej inštancie spôsobil nezákonnosť napadnutého rozsudku. Poukazujúc na § 526 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka žalovaný uviedol, že oznámenie postupcu predstavuje jednostranný, adresovaný právny úkon, ktorého hmotnoprávne účinky nastávajú dorúčením dlžníkovi, resp. okamihom, keď dlžníkovi notifikačný prejav vôle postupcu dôjde. Pred oznámením postúpenia postupcom alebo jeho preukázaním postupníkom má dlžník právo správať sa podľa doterajšieho stavu obligácie a vychádzať iba zo skutočností, ktoré sú známe. Nič to však nemení na závere, že k reálnemu prevodu pohľadávky už došlo a jediným jej veriteľom je postupník. Nenotifikovaný dlžník nemá voči postupníkovi povinnosť plniť a je zaviazaný iba pôvodnému veriteľovi. Nenotifikovaný dlžník môže teda svoj dlh splniť postupcovi na základe § 526 ods. 1 OZ. Postupníkovi môže plniť iba na základe právnych účinkov cesie.

24. Oznámenie o postúpení pohľadávky je povinný realizovať postupca. S rovnakými právnymi účinkami môže dlžníkovi postúpenie pohľadávky preukázať postupník, avšak keďže postupník je pre dlžníka novým a núteným účastníkom záväzkového vzťahu, je v súvislosti s ochranou postavenia dlžníka nevyhnutné, aby postupník cesiu preukázal. Preukázanie cesie postupníkom vyžaduje predloženie zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej môže dlžník verifikovať, či k prevodu práva na plnenie skutočne došlo. Postupca ako doterajší účastník záväzkového vzťahu, nemusí v rámci notifikácie dlžníkovi preukazovať zmluvu ani inú právnu skutočnosť. Ak teda po postúpení pohľadávky postupník cesiu dlžníkovi preukáže, nemá následná denunciácia zo strany postupcu žiaden právny význam a naopak. Žalový zdôraznil, že oznámenie o postúpení pohľadávky je vždy potrebné oznámiť dlžníkovi a vylučuje sa na tento úkon akákoľvek iná oprávnená osoba. Notifikáciou nastáva právny stav, keď je dlžník kvalifikovaným spôsobom oboznámený so zmenou v osobe svojho veriteľa a môže splniť dlh už iba postupníkovi. Oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky je plnohodnotným, legitimačným nástrojom, ktorý dlžníkovi záväzne identifikuje osobu postupníka a núti ho plniť výlučne nadobúdateľovi pohľadávky.

25. V danej súvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV.ÚS 183/2012, ktorým citujúc právny názor v danej veci konajúceho Krajského súdu v Košiciach, s ktorým sa stotožnil, uviedol: „V prejednávanej veci žalobca ako postupník preukazuje postúpenie žalovanej pohľadávky zmluvou o postúpení pohľadávky ako to vyplýva zo žaloby a túto zmluvu aj pripojil k žalobe. Preto žalovaný ako dlžník bol oprávnený dovolať sa neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, a keďže tak urobil, bolo povinnosťou súdu vykonať dokazovanie na preukázanie skutočnosti, či táto zmluva bola platná. Súd tak konal v súlade s právnym názorom vysloveným NS SR sp.zn. 4Obo/210/2001. Ku kľúčovej otázke aktívnej legitímácie preto Krajský súd v Košiciach zaujal právny názor s tým, že ÚS SR tento právny názor považoval ako správny, zákonný a v celom rozsahu sa s ním stotožnil, a preto na tento právny názor poukazujeme.“ Podľa žalovaného v predmetnej veci v konaní pred súdom prvej inštancie žalobca odvodzoval svoju aktívnu legitímáciu zo zmluvy o postúpení pohľadávky. Keď bola preukázaná jej neplatnosť, začal účelovo tvrdiť, že dlžníkovi bolo postúpenie pohľadávky oznámené postupcom zaslaním písomného oznámenia. Doručenie písomného oznámenia žalovanému žalobca nepreukázal a žalovaný ako dlžník existenciu relevantného oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky poprel. Preto žalobca svoju aktívnu legitímáciu z takéhoto oznámenia odvíjať nemôže. S poukazom na vyššie opísané rozhodnutie Ústavného súdu SR ďalej žalovaný uviedol, že pokiaľ by právny predchodca žalobcu (postupca) doručil žalovanému ako dlžníkovi toto oznámenie pred dňom 09.02.2000, t.j. deň, kedy v konaní bolo za prítomnosti žalovaného na pojednávaní súdom oznámené postúpenie pohľadávky, v konaní by sa zrejme bol bránil sám námietkou nedostatku aktívnej legitímácie a navrhol by žalobu z toho dôvodu zamietnuť. Takáto situácia nasvedčuje tomu, že postupca neoznámil postúpenie pohľadávky žalovanému ako dlžníkovi pred podaním žaloby v tejto veci, pričom nebol preukázaný ani iný čas tohto oznámenia, teda v čase podania žaloby v tejto veci svoju aktívnu legitímáciu mohol žalobca odvíjať iba zo zmluvy o postúpení pohľadávky. Oznámenie o postúpení pohľadávky preukázať nevedel. Pokiaľ žalobca poukázal na doručenie uznesenia Okresného súdu v Michalovciach žalovanému, konštatovanie tohto súdu v odôvodnení uznesenia, že zmluvou o postúpení pohľadávok postúpil pohľadávku, nemožno podľa žalovaného považovať za relevantné oznámenie

postupcu dlžníkovi (žalovanému) už len z toho dôvodu, že nejde o právny úkon postupcu adresovaný dlžníkovi. Postupník je pre nenotifikovaného dlžníka treťou osobou mimo hlavného záväzkového vzťahu. Pokiaľ uplatní svoj nárok žalobou, je v záujme vlastného procesného úspechu povinný ho preukázať. Ak nebol dlžník notifikovaným postupcom, môže postupník súdu preukázať vlastnú aktívnu a vecnú legitimáciu zmluvou o postúpení pohľadávky. Tým súčasne dôjde k preukázaniu postúpenia žalovanému dlžníkovi, a to buď súdnym doručením zmluvy dlžníkovi spolu so žalobou (príp. pri inom úkone) alebo vykonaním toho listinného dôkazného prostriedku na pojednávaní.

26. Žalovaný zhrnul, že žalobca podal Okresnému súdu Banská Bystrica návrh na vydanie platobného rozkazu, a to dňa 28.11.2019, pričom v žalobnom návrhu tvrdil, že postúpenie pohľadávky bolo žalovanému oznámené oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 15.10.2017. K návrhu priložil zmluvu o postúpení pohľadávky, oznámenie o postúpení pohľadávky a výpis z Obchodného registra Slovenskej republiky žalovaného preukazujúci zmenu obchodného mena žalovaného. Dňa 30.12.2019 Okresný súd v Banskej Bystrici vydal platobný rozkaz, ktorý bol doručený žalovanému 02.01.2020. Voči platobnému rozkazu žalobca podal odpor. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku sa nevysporiadal so skutočnosťou preukázanou žalovaným, že sa o postúpení pohľadávky dozvedel až dňa 02.01.2020 doručením platobného rozkazu. Žalobca v celom konaní pred súdom prvej inštancie netvrdil, že to bol on ako postupník, ktorý preukázal zmluvou o postúpení pohľadávky postúpenie pohľadávky dlžníkovi, teda žalovanému. Takýto právny názor z výsledkov dokazovania si vyvodil iba samotný súd po tom, čo bolo preukázané, že postupca klamal, ak tvrdil, že postúpenie pohľadávky oznámil dlžníkovi a na základe tejto skutočnosti si založil vlastnú aktívnu legitimáciu.

27. Za neudržateľný považoval žalovaný postup súdu prvej inštancie, ak mal za preukázané, že postúpenie pohľadávky postupcom dlžníkovi nebolo riadne oznámené, teda nedostalo sa do sféry jeho vedomosti, sám bez akéhokoľvek tvrdenia žalobcu prijal právny názor, že to bol postupník, ktorý oznámil postúpenie pohľadávky dlžníkovi, a to tým, že zrejme zaslal dňa 28.11.2019 návrh na vydanie platobného rozkazu súdu. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdil, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu legitimáciu v čase podania návrhu na vydanie platobného rozkazu, pretože žalovaný sa o postúpení pohľadávky dozvedel až dňa 02.01.2020, kedy mu bol súdom doručený platobný rozkaz spolu so zmluvou o postúpení pohľadávky. Skutočnosť, že sa s týmto tvrdením súd prvej inštancie v rozsudku nevysporiadal považoval žalovaný za pochybenie.

28. Za relevantné oznámenie postúpenia pohľadávky možno považovať oznámenie postupníka dlžníkovi, nemôže ho nahrádzať súd. Pokiaľ by aj teoreticky došlo k oznámeniu postúpenia pohľadávky postupníkom doručením platobného rozkazu spolu so zmluvou o postúpení pohľadávky dňa 02.01.2020, potom podľa žalovaného bol v tom čase už nárok spoločnosti PIEDMONT spol. s r. o. premičaný, keďže k premičaniu došlo dňa 16.12.2019. Žalovaný pripomenul, že žalobca ku dňu podania návrhu na vydanie platobného rozkazu nemal aktívnu legitimáciu, pretože ku dňu podania návrhu (28.11.2019) žalovaný nemal vedomosť o postúpení pohľadávky.

III. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu

29. Žalobca sa k odvolaniu vyjadril podaním zo dňa 24.05.2022. Odvolanie považoval za nedôvodné a podľa jeho názoru súd prvej inštancie postupoval správne a to tak, že dostatočne zistil skutkový stav veci, dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Konanie, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo, nebolo postihnuté nijakou vadou, ktorá by mala za následok vadnosť (nezákonnosť) rozsudku. Žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

30. Žalobca tvrdil, že žalovaný presne nekonkretizoval jednotlivé odvolacie dôvody, respektíve neuviedol, ktorá časť odvolaním napadnutého rozsudku napriňa konkrétny odvolací dôvod, minimálne vo vzťahu odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP.

31. Podľa žalobcu v konaní nebola spornou skutočnosť, aké pohľadávky boli predmetom postúpenia a žalovaný ani žiadnu spornosť v tomto smere nepreukázal. Žalovaný ako dlžník odkláňa pozornosť od skutočnosti, že predmetné faktúry, ktoré boli predmetom postúpenia, neuhradil ani postupníkovi, ani postupcovi.

32. Ak žalovaný ako dlžník nemal vedomosť o postúpení pohľadávky (čo nie je pravda, pretože mu postúpenie pohľadávky bolo oznamované dňa 15.10.2017), potom mal dlh splniť postupcovi. Žalovaný však dlh nesplatil však neurobil a bez akéhokoľvek dôvodu sa spoliehal, že faktúry nie je potrebné platiť, pričom takýto prístup žalovaného k plneniu zmluvných platobných povinností nemôže požívať súdnu ochranu. Žalobca dodal, že pokiaľ dlžník ani po oboznámení sa s postúpením pohľadávky a prevodom práva na plnenie naďalej neplnil ani postupcovi ani postupníkovi, verifikáciu tohto prevodu vykonal súd a správne zistil, že zmluva o prevode pohľadávky je dostatočne určitá, zrozumiteľná a platná.

33. Pokiaľ žalovaný poukazoval na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 183/2012, žalobca namietal, že toto žalovaným citované rozhodnutie vychádza z úplne odlišného skutkového stavu veci. Platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania nebola, na rozdiel od spomenutej veci prejednáwanej ústavným súdom, spochybnená, je platná, bola žalovanému doručená, žalovaný mal možnosť sa s jej obsahom oboznámiť, a preto zakladá aktívnu legitimáciu žalobcu.

34. Podľa žalobcu nebolo pravdivé tvrdenie žalovaného, že pred podaním žaloby (návrhu na vydanie platobného rozkazu) žalobca nemal aktívnu legitimáciu. Žalobca pri podávaní návrhu na vydanie platobného rozkazu disponoval platnou zmluvou o postúpení pohľadávky ako aj oznámením o postúpení pohľadávky adresovaným dlžníkovi a konal v dobrej viere, že poštou zaslané oznámenie o postúpení pohľadávky sa dávno (viac ako dva roky) pred podaním žaloby dostalo do dispozície žalovaného. Až neskôr, v ďalšom priebehu konania žalovaný doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky spochybnil. Pre rozhodnutie súdu je však rozhodný stav v čase vyhlásenia rozsudku.

35. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že žalobca pri preukazovaní oznámenia o postúpení pohľadávky klamal. K návrhu na vydanie platobného rozkazu žalobca okrem iného priložil zmluvu o postúpení pohľadávky a oznámenie o postúpení pohľadávky. K tomuto žalobca dodal, že „Žalobcovi sa nepodarilo v priebehu konania preukázať doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky dlžníkovi a to aj v kontexte zániku postupcu v dôsledku zlúčenia. Dlžník sa však o postúpení pohľadávky preukázateľne dozvedel. Tieto dve skutočnosti sa vzájomne nevylučujú. Aktívna legitimácia bola založená tak na zmluve o postúpení pohľadávky (ktorá bola súdu predložená, žalovanému ako dlžníkovi doručená a jej platnosť nebola nikdy spochybnená) ako aj na oznámení o postúpení pohľadávky (ktoré bolo súdu predložené a žalovanému ako dlžníkovi doručené spolu s návrhom na vydanie platobného rozkazu, hoci neskôr bolo spochybnené jeho preukázateľné doručenie dlžníkovi).

36. Žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Obo 210/2001, na ktorý poukazoval aj súd prvej inštancie a podľa ktorého: „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd by z takéhoto oznámenia vychádzal bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení alebo jej neexistencie.“

37. K žalovaným vznesenej námietke premlčania pohľadávky žalobca argumentoval, že súd prvej inštancie správne zistil, že s úhradou obidvoch žalovaných faktúr sa dlžník (žalovaný) dostal do omeškania nasledujúci deň po ich splatnosti, teda dňa 16.12.2015. Štvorročná premlčacia doba by uplynula dňa 16.12.2019. Žalobca si uplatnil predmetný nárok na upomínacom súde dňa 28.11.2019, teda pred uplynutím štvorročnej premlčacej lehoty.

38. Žalobca poukázal na názor týkajúci sa oznámenia postúpenia pohľadávky v odbornej literatúre, že „... nie je namieste podmieňovať oprávnenie postupníka procesne uplatniť postúpené právo na plnenie riadnou notifikáciou, či už zo strany postupcu alebo postupníka. Teoretické úvahy o tom, či možno na plnenie zaviazat' nenotifikovaného dlžníka, sú z pragmatického hľadiska nadbytočné. Postupník je pre nenotifikovaného dlžníka treťou osobou mimo hlavného záväzkového vzťahu. Pokiaľ svoj nárok uplatní žalobou, je v záujme vlastného procesného úspechu povinný ho preukázať. Nesplnenie oznamovacej povinnosti postupcu v stanovenej lehote alebo vôbec nemá vplyv na platnosť cesie, ani na jej právne účinky. [...] Ak nebol dlžník notifikovaný postupcom, môže postupník súdu preukázať vlastnú aktívnu legitimáciu iba zmluvou o postúpení pohľadávky. Tým súčasne dôjde k preukázaniu postúpenia žalovanému dlžníkovi, a to buď súdnym doručením zmluvy dlžníkovi spolu so žalobou (prípadne pri inom úkone) alebo vykonaním tohto listinného dôkazného prostriedku na pojednávaní. Pre súd je rozhodujúci

stav v čase vyhlásenia rozhodnutia. (§ 154 ods. 1 OSP, § 217 ods. 1 CSP) a pokiaľ postupník svoj nárok v konaní nepreukáže, jeho návrhu nemožno vyhovieť.“ (Števček, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451 - 880. Komentár. 2. vydanie. Praha: C.H. Beck, 2019, 1754 s.).

39. Žalobca na vyššie uvedené nadviazal, že v predmetnom konaní postupník svoj nárok jednoznačne a nepochybne preukázal, a to okrem iného zmluvou o postúpení pohľadávky (o ktorej platnosti nie je dôvod pochybovať ako aj oznámením o postúpení).

40. V súvislosti s otázkou unesenia dôkazného bremena ohľadne postúpenia pohľadávky žalobca poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/825/2015: „Dôkazné bremeno preukázania doručenia oznámenia o postúpení pohľadávky odporkyni v konaní zaťažovalo práve navrhovateľa, ktorý z preukázania tejto skutočnosti vyvodzoval pre seba priaznivé právne následky. Dôkazné bremeno ohľadom postúpenia pohľadávky mohol teda navrhovateľ uniesť buď preukázaním doručenia oznámenia postupcu o postúpení pohľadávky odporkyni, alebo predložením tvrdenej zmluvy o postúpení pohľadávky.“ Obdobne podľa uznesenia Krajského súdu Nitra, sp. zn. 25Co/153/2011 „Aktívna vecná legitímácia znamená stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého je niekto nositeľom tvrdeného subjektívneho práva. Odhliadnuc od toho, že dlžník ani nenamietal, že by mu postúpenie pohľadávky nebolo oznámené, je nesporné, že v krajnom prípade bolo oznámené dlžníkovi ako odporcovi postúpenie pohľadávky najneskôr dorúčením žalobného návrhu, a preto zamietnutie žalobného návrhu neprichádzalo do úvahy v čase rozhodovania súdu prvého stupňa.“

41. Žalobca tiež poznamenal, že žalovaný nikdy netvrdil, že obchodný partner (PIEDMONT spol. s r. o.) mu služby neposkytol, ale len uviedol, že služby údajne neboli poskytnuté riadne a včas. O nepravdivosti tohto tvrdenia však svedčí fakt, že obchodným spoločnostiam žiadateľov boli poskytnuté nenávratné finančné príspevky v zmysle zmlúv o poskytnutí nenávratných finančných príspevkov.

IV. Vyjadrenie (replika) žalovaného

42. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 22.06.2022 uviedol, že spoločnosť PRIEDMONT, spol. s r.o. bola na základe právneho dôvodu zrušená : Rozhodnutie spoločníkov o zrušení obchodnej spoločnosti podľa § 68 ods. 3 písm. b) Obchodného zákonníka vymazaná z obchodného registra s tým, že právnym nástupcom tejto spoločnosti sa stala spoločnosť GRIFT, spol. s r.o., Betliarska 12, Bratislava, IČO: 35 949 571. Spoločnosť GRIFT, spol. s r.o., Betliarska 12, Bratislava, IČO: 35 949 571 bola zrušená od 27.10.2017 so zápisom v obchodnom registri od 8.12.2017 podľa § 68 ods. 3 písm. b). Svedčia o tom zápisy v obchodnom registri. Žalobca tvrdí, že mu spoločnosť PIEDMONT spol. s r. o., teda pôvodný veriteľ oznámila postúpenie pohľadávky dňa 15.10.2017. Správne skonštatoval súd prvej inštancie, že postúpenie pohľadávky dlžníkovi poštou preukázané nebolo. Žalovaný vo svojom účtovníctve evidoval spochybnenú pohľadávku pôvodného veriteľa a vôbec nemal vedomosť o tom, že pohľadávka bola postúpená na postupníka a nevedel, že spoločnosť bola zrušená a že jej právnym nástupcom sa stala ďalšia spoločnosť, a to spoločnosť GRIFT, spol. s r.o.. Vychádzajúc z výpisu z obchodného registra spoločnosti GRIFT, spol. s r.o. , pôvodný veriteľ bol zlúčený do tejto spoločnosti dňa 27.10.2017 a spoločnosť GRIFT spol. s r.o. bola zrušená od 27.10.2017 (so zápisom v obchodnom registri od 8.12.2017).

43. Pokiaľ žalobca vo vyjadrení tvrdil, že mal žalovaný plniť pôvodnému veriteľovi, žalovaný argumentoval, že nie je zrejmé, ako mal plniť žalovaný postupcovi, teda pôvodnému veriteľovi, keď spoločnosť bola zlúčená do inej spoločnosti, pričom žalobca evidoval svoj záväzok vždy voči pôvodnému veriteľovi a aj spoločnosť GRIFT, spol. s r.o. ako právny nástupca od 8.12.2017 bola zrušená.

44. Žalovaný odmietol tvrdenie žalobcu, že ak žalovaný disponoval platnou zmluvou o postúpení ako aj oznámení o postúpení pohľadávky a postupca, teda pôvodný veriteľ bol v dobrej viere, že toto oznámenie bolo vykonané, mal mu plniť. Nevedno komu mal plniť, keďže tak pôvodný veriteľ ako aj jeho nástupca boli z obchodného registra vymazaní a žiadne oznámenie o postúpení pohľadávky postupcom ani preukázané postúpenie pohľadávky postupníkom žalovanému dorúčené nebolo. Za podstatné v tejto súvislosti žalovaný považoval, že ak pôvodný veriteľ mal skutočne reálne pohľadávky vyplývajúce z faktúr, nič mu nebránil tomu, aby v priebehu už spomínaných dvoch rokov od postúpenia pohľadávky vyzval žalovaného na úhradu splatnej pohľadávky, čo však nevykonával. Preto žalovaný

vyjadril pochybnosti o termíne postúpenia pohľadávky medzi postupcom a postupníkom a vyjadril presvedčenie, že zmluva o postúpení pohľadávky bola vyhotovená dodatočne, antidatovane.

45. V konaní pred súdom bolo podľa žalovaného preukázané, že postupca dlžníkovi neoznámil postúpenie pohľadávky (tvrdenie žalobcu ako aj súdu s poukazom na rozsudok NS SR sp.zn. 4Obo210/2001 stanovuje, že iba v tom prípade, ak by postupca relevantným postupom oznámil dlžníkovi postúpenie pohľadávky bez ďalšieho by to založilo jeho aktívnu legitimáciu na vymáhanie postúpenej pohľadávky). Uvedený právny názor svedčí o tom, že ak v konaní nebolo preukázané postúpenie pohľadávky postupníkovi, tento nemá aktívnu legitimáciu na vymáhanie pohľadávky.

46. Postúpenie pohľadávky je potrebné či už postupcom alebo postupníkom preukázať dlžníkovi. Dlžníkovi (žalovanému) bolo preukázané postúpenie pohľadávky, vrátane samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky až dňa 02.01.2020. Preto žalovaný tvrdil, že až týmto dňom mal dlžník povinnosť plniť postupníkovi, pretože až dňom 02.01.2020 sa dozvedel, kto vlastne je jeho veriteľom. Predchádzajúcemu veriteľovi ani jeho právneho nástupcovi plniť nemohol, pretože boli vymazaní z obchodného registra a nemali právnu subjektivitu. Dňom 28.11.2019 žalobca nemal aktívnu legitimáciu k vedeniu súdneho sporu. Pohľadávka pôvodného veriteľa bola dňom 16.12.2019 premlčaná. Podľa § 111 Občianskeho zákonníka zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby. Preto podľa žalovaného súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil námietku premlčania.

47. Pokiaľ žalobca tvrdil, že žalovaný odkláňal pozornosť od skutočnosti, že predmetné faktúry neboli uhradené ani postupníkovi ani postupcovi a žalovaný nepreukázal, z akého dôvodu dlh nespĺnil, vo vyjadrení žalovaný poukázal na to, že jasne uviedol vo svojej reklamacii a aj v priebehu súdneho konania, že mu postupca neposkytol služby infomanažmentu, k poskytnutiu ktorých sa v dodatkoch k zmluvám zaviazal. Služby manažmentu uskutočňoval žalovaný od roku 2016 sám, bez súčinnosti a akejkoľvek pomoci postupcu. Služby infomanažmentu žalovaný poskytoval pre klientov až do roku 2020 a 2021, kedy skončilo piate, záverečné monitorovacie obdobie pre uvedených klientov. Je evidentné, že žalovaný preukázal, že postupca žiadne služby počas rokov 2016 až 2021 pre žalovaného nevykonával, odmenu si vyúčtoval vopred, pričom práce, ku ktorým sa zaviazal podpísaním dodatkov nevykonával. Žalovaný neposkytovanie služieb reklamoval, o neposkytovaní služieb vypovedala aj konateľka žalovaného na pojednávaní dňa 16.03.2022, kde sa vyjadrila, že po podpise dodatkov č. 1 postupca vystavil faktúry na druhú časť odmeny vo výške 50% z dohodnutej odmeny, ale žiadne služby po vystavení uvedených faktúr nevykonával. Postupca neposlal žiadnu upomienku žalovanému, naopak, žalovaný reklamoval neposkytovanie služieb. Aj skutočnosť, že postupca nemal žiadnych zamestnancov, ktorí by prácu poradenstva pri infomanažmente poskytovali a samotný konateľ zomrel 15.02.2019 svedčí o tom, že práce do konca obdobia monitoringu (2021) preukázateľne nemohli byť poskytované zo strany postupcu.

V. Vyjadrenie (duplika) žalobcu

48. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca vyjadrením zo dňa 22.07.2022.

49. Pokiaľ žalovaný vo vyjadrení uvádza, že spoločnosť PIEDMONT, spol. s r. o. bola zrušená a jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť GRIFT, spol. s r.o. a že aj táto spoločnosť bola zrušená, žalobca pre úplnosť doplnil, že spoločnosť GRIFT, spol. s r.o. bola zrušená s právnym nástupcom v dôsledku zlúčenia. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného, ktorý uvedené skutočnosti dáva do súvisu s nemožnosťou preukázania postúpenia pohľadávky a s údajnou nemožnosťou splniť záväzok postupcovi ako pôvodnému veriteľovi. Súd prvej inštancie nezistil, že žalovanému ako dlžníkovi bolo doručené oznámenie o postúpení pohľadávky. Jednotlivé žalovaným uvádzané skutočnosti: nedoručenie oznámenia o postúpení pohľadávky (resp. nepreukázanie doručenia žalobcom), zrušenie spoločnosti právneho predchodcu žalobcu s právnym nástupcom a nemožnosť či možnosť splniť záväzok však nemajú vzájomný súvis, aký im prikladá žalovaný. Žiadna žalovaným naznačovaná súvislosť medzi legálnym procesom zrušenia obchodnej spoločnosti veriteľa s právnym nástupcom a nemožnosťou plniť záväzok dlžníkom, neexistuje.

50. Pokiaľ žalovaný uvádzal, že postúpenie pohľadávky dlžníkovi poštou preukázané nebolo, pričom žalovaný vo svojom účtovníctve aj naďalej evidoval pohľadávku pôvodného veriteľa a nemal vedomosť o tom, že pohľadávka bola postúpená na postupníka a nevedel ani, že spoločnosť bola zrušená, žalobca

oponoval, že pokiaľ žalovaný nemohol plniť postupníkovi, nič mu nebránilo plniť postupcovi, resp. jeho právnomu nástupcovi. Identifikáciu nástupníckej spoločnosti mohol spoľahlivo zistiť z obchodného registra. Neobstojí teda tvrdenie žalovaného o jeho nevedomosti o zrušení spoločnosti postupcu, a v dôsledku toho o (údajnej) nemožnosti plniť. V tejto súvislosti žalovaný síce správne cituje ustanovenie § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka („Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi“), podľa ktorého však nepostupoval, lebo postupcovi neplnil, hoci plniť mohol.

51. Žalobca podotkol, že obchodná spoločnosť zrušením nestráca právnu subjektivitu, t. j. aj po zrušení má právnu subjektivitu, a to pokým nedôjde k jej zániku. Proces zániku spoločnosti je zavŕšený dňom výmazu spoločnosti z obchodného registra. V danom prípade postupca - spoločnosť PIEDMONT, spol. s r. o. zanikla dňom výmazu, a to dňa 27.10.2017. Ako postupca preto bola v danom čase (15.10.2017) oprávnená postúpiť pohľadávku na žalobcu.

52. Niet žiadneho dôvodu len s poukazom na časovú postupnosť zrušenia obchodnej spoločnosti právneho predchodcu, bez akéhokoľvek predloženého dôkazu obviniť žalobcu z antidatovania zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalovaný tak činí výlučne z dôvodu, že je subjektívne nespokojný s tým, že súd vyhodnotil túto zmluvu ako dostatočne určitú a platnú a správne na nej založil aj aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. „Ak nebol dlžník notifikovaný postupcom, môže postupník súdu preukázať vlastnú aktívnu legitímáciu iba zmluvou o postúpení pohľadávky. Tým súčasne dôjde k preukázaniu postúpenia žalovanému dlžníkovi, a to buď súdnym doručením zmluvy dlžníkovi spolu so žalobou (prípadne pri inom úkone) alebo vykonaním tohto listinného dôkazného prostriedku na pojednávaní. Pre súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozhodnutia. (§ 154 ods. 1 OSP, § 217 ods. 1 CSP) a pokiaľ postupník svoj nárok v konaní nepreukáže, jeho návrhu nemožno vyhovieť.“ (Števček, M. a kol. Občiansky zákonník II. § 451 - 880. Komentár. 2. vydanie. Praha: C.H. Beck, 2019, 1754 s.). Súd prvej inštancie postupoval presne v intenciách uvedeného právneho názoru, ktorý vyplýva aj z ďalších zdrojov citovaných žalobcom vo vyjadrení k odvolaniu. Žalovaný nemal pravdu keď tvrdí, že ak v konaní nebolo preukázané doručenie oznámenia o postúpení pohľadávky dlžníkovi, postupník nemá aktívnu legitímáciu v spore o zaplatenie postupovanej pohľadávky.

53. Žalobca zdôraznil, že oznámenie o postúpení pohľadávky je možné urobiť aj celkom bezformálne, pretože na rozdiel od zmluvy o postúpení pohľadávky Občiansky zákonník preň nepredpisuje žiadne formálne náležitosti ... Z druhej vety § 526 ods. 1 OZ ... možno vyvodit', že oznámenie o postúpení pohľadávky môže urobiť aj tretia osoba ... na účinnosť postúpenia pohľadávky stačí každá jasná a spoľahlivá správa odkiaľkoľvek [...] Dlžník zo skutočnosti, že nebol včas o postúpení pohľadávky informovaný, nemôže získať žiadnu výhodu.“ (Fekete, I.: Občiansky zákonník 2. Veľký komentár, Bratislava: Eurokódex 2011) II.9 Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 33 Odo 657/2005 „Ani námítka žalované, že soudy při posouzení aktivní legitimace žalobkyně vycházely ze smlouvy o postoupení pohľadávky uzavřené mezi žalobkyní jako postupníkem a společností A. jako postupitelem, přičemž nezkoumaly, zda bylo toto postoupení žalované jako dlužníkovi oznámeno, není způsobilá založit přípustnost dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., neboť oznámení postoupení pohľadávky a tedy změna v subjektech závazkového vztahu (na straně věřitele) ve smyslu § 526 obč. zák. má pouze ty právní účinky (pokud nebylo mezi stranami sjednáno něco jiného), že dokud není dlužníku postoupení prokázáno, může plnit i původnímu věřiteli (postupiteli), který je povinen takto poskytnuté plnění přijmout. V případě vymáhání nároku soudní cestou pak postačuje, je-li okolnost o postoupení pohľadávky součástí žalobních tvrzení a přiloženými důkazy i prokázána s tím, že doručením žaloby je žalovanému jako dlužníkovi oznámeno postoupení pohľadávky.“

VI. Relevantné právne predpisy

54. Podľa § 488 Občianskeho zákonníka záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

55. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

56. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

57. Podľa § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

58. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

59. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

60. Podľa § 529 ods. 1 Občianskeho zákonníka námietky proti pohľadávke, ktoré mohol dlžník uplatniť v čase postúpenia, mu zostávajú zachované i po postúpení pohľadávky.

61. Podľa § 529 ods. 2 Občianskeho zákonníka dlžník môže použiť na započítanie voči postupníkovi aj svoje na započítanie spôsobilé pohľadávky, ktoré mal voči postupcovi v čase, keď mu bolo oznámené alebo preukázané postúpenie pohľadávky (§ 526), ak ich oznámil bez zbytočného odkladu postupníkovi. Toto právo má dlžník aj v prípade, že jeho pohľadávky v čase oznámenia alebo preukázania postúpenia neboli ešte splatné.

VII. Posúdenie veci odvolacím súdom

62. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi uvedenými v odvolaní (§ 379 a § 380 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, pričom odvolanie prejedal bez nariadenia pojednávania s ohľadom na § 385 CSP. Súd vo veci vyhlásil rozhodnutie verejne v súlade s § 219 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP.

63. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorého výroková časť je opísaná v ods. 8 odôvodnenia tohto rozhodnutia a odôvodnenie v ods. 9 až 19 odôvodnenia tohto rozhodnutia.

64. Medzi účastníkmi konania s poukazom na § 151 ods. 1 CSP nebolo sporné, že žalovaný ako objednávateľ a obchodná spoločnosť PIEDMONT, spol. s r. o. ako poskytovateľ uzavreli dve zmluvy o poskytovaní konzultačných služieb (§ 269 ods. 2 Obchodného zákonníka). Prvá zmluva uzavretá dňa 22.01.2013 spolu s dodatkom zo dňa 23.09.2014 sa týkala dodania konzultačných služieb žalovanému, ktorý mal uzavretú zmluvu s obchodnou spoločnosťou STRUO, s. r. o., Dr. Clementisa 1214/4, 977 01 Brezno, IČO: 44 693 222, predmetom ktorej malo byť vypracovanie žiadosti o nenávratný finančný príspevok. Druhá zmluva uzavretá dňa 19.02.2013 spolu s dodatkom zo dňa 10.03.2014 sa týkala dodania konzultačných služieb žalovanému, ktorý mal uzavretú zmluvu s obchodnou spoločnosťou ProTech Service, s. r. o., ku Surdoku 35, 080 01 Prešov, IČO: 36 477 770, rovnako žiadateľa o nenávratný finančný príspevok. PIEDMONT, spol. s r. o. vystavila žalovanému postupne štyri faktúry.

65. V súvislosti s prvou zmluvou vystavila PIEDMONT, spol. s r. o. faktúru č. 1020140030 zo dňa 06.06.2014, ktorou vyúčtovala žalovanému odmenu za vykonanú prácu v rámci projektu STRUO, s. r. o. vo výške 71.982,- eur vrátane DPH, pričom faktúru žalovaný uhradil. Druhou faktúrou č. 1020150049 zo dňa 30.11.2015 (splatná dňa 15.12.2015) vyúčtovala PIEDMONT, spol. s r. o. žalovanému poskytnuté kompletne poradenstvo za činnosti - projekt STRUO, s. r. o. vo výške 71.982,- eur vrátane DPH, pričom žalovaný faktúru nezaplatil. Nebolo sporné, že fakturovanú sumu žalovaný neuhradil ani žalobcovi.

66. V súvislosti s druhou zmluvou vystavila PIEDMONT, spol. s r. o. faktúru 1020140009 zo dňa 31.01.2014, ktorou vyúčtovala žalovanému odmenu za vykonanú prácu v rámci projektu ProTech Service, s. r. o. vo výške 68.431,72 eur vrátane DPH, pričom faktúru žalovaný uhradil. Druhou faktúrou č. 1020150050 zo dňa 30.11.2015 (splatná dňa 15.12.2015) vyúčtovala PIEDMONT, spol. s r. o. žalovanému poskytnuté kompletne poradenstvo za činnosti - projekt STRUO, s. r. o. vo výške 68.431,72

eur vrátane DPH, pričom žalovaný faktúru nezaplatil. Nebolo sporné, že fakturovanú sumu žalovaný neuhradil ani žalobcovi.

67. Ďalej z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že dňa 15.10.2017 uzavrel PIEDMONT, spol. s r. o. ako postupca so žalobcom ako postupníkom zmluvu o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. V článku I. zmluvy boli špecifikované pohľadávky z vyššie opísaných faktúr (faktúra č. 1020150049 na sumu 71.982,- eur a faktúra č. 1020150050 na sumu 68.431,68 EUR).

68. Okrajom odvolací súd poukazuje na to, že v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku (v odseku 6.3) súd prvej inštancie opisuje zmluvu o postúpení pohľadávky. Súd prvej inštancie v tomto odseku konštatuje, že „postupca oznámil žalovanému presnú špecifikáciu postúpenej pohľadávky“. Zároveň v protirečení s týmto tvrdením súd prvej inštancie uvádza, že „o doručení resp. doručovaní predmetnej listiny žalovanému žalobca nepredložil žiaden doklad. Rovnako nepreukázal, že by sa predmetná listina, pred podaním žaloby, dostala aspoň do dispozičnej sféry žalovaného.“ Je nevyhnutné, aby bol súd prvej inštancie pozornejší pri formulovaní myšlienok do odôvodnenia svojich rozhodnutí a vyhol sa nepresnostiam zneisťujúcim význam jeho úvah a právnych záverov. Naznačený rozpor súd prvej inštancie nevysvetlil, pričom zrejme išlo len o nepozornosť a chybu v písaní. Podobných pochybení by sa v budúcnosti mal súd prvej inštancie vyvarovať, pretože zrozumiteľnosť jeho rozhodnutí je dôležitým atribútom vnímania a autority predstaviteľa súdnej moci, ktorý sa naplňa práve prostredníctvom súdnych rozhodnutí.

69. Ďalším nedostatkom odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý však už odvolací súd nepovažoval len za nepozornosť ale za pochybenie súdu prvej inštancie, sa týkal nosnej námietky vyslovenej žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorá bola zároveň i odvolacou námietkou, a tou bolo spochybnenie vecnej legitímácie žalobcu spočívajúce v popretí vzniku nároku postupcu na zaplatenie odmeny za poskytnuté služby zo zmlúv o poskytovaní konzultačných služieb opísaných napríklad v časti I. odôvodnenia tohto rozhodnutia alebo v ods. 66 odôvodnenia tohto rozhodnutia.

70. Vecná legitímácia v občianskom súdnom konaní znamená oprávnenie účastníkov (strán sporu) vyplývajúce z hmotného práva. Účastník má vecnú legitímáciu za predpokladu, že mu svedčí stav z hmotného práva, teda je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní pred súdom má rozhodnúť. Existencia vecnej legitímácie je nevyhnutnou podmienkou úspechu v súdnom konaní. Pokiaľ totiž žalobca nie je nositeľom subjektívneho práva, v konaní pred súdom na základe ním iniciovanej žaloby nemôže byť úspešný. Napríklad v prípade žalôb na plnenie, pokiaľ by žalobcovi neprináležalo konkrétne právo vymáhať určitú sumu od žalovaného, ním podanú žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie súd zamietne.

71. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku uviedol, že z dokazovania nevyplývalo, že by postúpenie pohľadávky zmluvou zo dňa 15.10.2017 bolo žalovanému postupcom (pôvodným veriteľom) oznamované, pričom následne súd prvej inštancie deklaroval, že dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávky je dostatočne určitá, keď z nej vyplývajú strany zmluvy, predmet pohľadávky je špecifikovaný a ide o pohľadávky voči žalovanému, ktoré vznikli titulom nezaplatených faktúr. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že v zmluve o postúpení pohľadávok sú jednotlivé postupované pohľadávky špecifikované tak, že pri každej je uvedený dodávateľ, VS (totožný s číslom postúpených faktúr), dátum vystavenia a splatnosti faktúr, odberateľ, zákazka, celková fakturovaná suma, celková dlžná suma a počet dní po splatnosti jednotlivých faktúr. V zmluve o postúpení pohľadávok je rovnako uvedená konkrétna povinná osoba - žalovaný. Z uvedených dôvodov potom súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva je dostatočne určitá a v konaní jej neplatnosť preukázaná nebola, preto ohľadom žalobou uplatnených pohľadávok má súd prvej inštancie za to, že žalobca je aktívne legitimovaný.

72. Nemožno uprieť súdu prvej inštancie, že sa vecou svedomito zaoberal a z odôvodnenia jeho (odvolaním napadnutého) rozhodnutia je táto skutočnosť i zrejماً, pričom v mnohých úvahách sa s jeho názorom odvolací súd aj stotožnil. Počiatočná chyba v úsudku však viedla súd prvej inštancie k nasmerovaniu jeho úvah nesprávnym smerom a viedla k záverom, ktoré odvolací súd nemohol hodnotiť ako vecne správne po právnej stránke správne právne posúdené.

73. Hoci súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku, ako ho odvolací súd opisuje v ods. 15 odôvodnenia tohto rozhodnutia, sám uvádza citujúc uznesenie NS SR sp. zn. 5Obo/102/2008, že obsah pôvodného záväzku sa postúpením nemení a samotným uzavretím zmluvy o postúpení sa nemení ani postavenie dlžníka a nevyhnutným predpokladom postúpenia pohľadávky vždy je, že musí ísť o pohľadávku určitú (identifikovateľnú) a existujúcu, právnym názorom vysloveným v tomto rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sa pri posudzovaní predmetnej veci a formulovaní svojich úvah do rozsudku súd prvej inštancie vôbec neriadil. Súd prvej inštancie prehliadol, že pre konštatovanie aktívnej vecnej legitímácie nepostačuje dospieť k záveru, že je platná len zmluva o postúpení pohľadávky. Za situácie, že si žalobca žalobou uplatňoval na súde pohľadávku, ktorú nadobudol od postupcu, bolo z logiky veci, rovnako to formuloval Najvyšší súd SR vo vyššie spomenutom rozhodnutí, potrebné posúdiť aj existenciu postupovanej pohľadávky. Žalobca, keďže bol právnym nástupcom postupcu, bol povinný miesto postupcu preukázať, že nárok ním uplatnený z (postúpenej) pohľadávky naozaj vznikol a práve postupcovi, pokiaľ by pohľadávku nepostúpil, vyplývalo z hmotnoprávných predpisov oprávnenie na úhradu peňažného dlhu uplatneného v predmetnej žalobe. Existenciu pohľadávky nemožno prezumovať jej postúpením a povinnosť žalobcu preukázať existenciu pohľadávky je rovnako nevyhnutná, ako by sám bol pôvodným veriteľom a nezbaví sa ho len tvrdením, že nebol účastníkom pôvodného právneho vzťahu a pohľadávku len nadobudol.

74. Je potrebné uviesť tiež na pravú mieru, že súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku (opísanom v ods. 15 odôvodnenia tohto rozhodnutia) hodnotiac oprávnenie žalobcu podať žalobu užíva pojem aktívna legitímácia, pričom však bolo namieste v danom prípade používať úplný právny pojem aktívna vecná legitímácia. Iba ten, komu svedčí hmotné právo, môže byť v konaní pred súdom úspešný. Práve otázka (aktívnej) vecnej legitímácie žalobcu bola ťažiskom sporu a v jej vyriešení spočívalo posúdenie dôvodnosti žaloby. Pre pripomenutie, pod pojmom vecná legitímácia sa rozumie oprávnenie účastníkov právnych vzťahov (strán sporu) vyplývajúce z hmotného práva. Pre akceptovanie vecnej legitímácie žalobcu (aktívnej vecnej legitímácie) - teda stavu, kedy úspešne iniciuje súdne konanie všeobecnou žalobou proti žalovanému vyplývajúceho z hmotnoprávných predpisov, nie je bez významu, ak žalovaný oprávnenosť pôvodnej pohľadávky sporuje. Žalovaný má právo rovnako ako proti postupcovi uplatniť námietky proti pohľadávke aj proti žalobcovi ako postupníkovi (§ 529 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Zároveň môže byť žaloba úspešná len v prípade, ak žalobca preukáže svoju vecnú legitímáciu, teda, že mu právo svedčí z hmotnoprávných predpisov. Samotné postúpenie pohľadávky, hoci nie je právne irelevantné, je podstatné len do tej miery, kto je oprávnený pohľadávku vymáhať, avšak fundamentálnou podmienkou aj v takomto prípade je realita (existencia) pohľadávky.

75. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že nemožno súhlasiť so žalobcom pokiaľ tvrdil, že „v predmetnom konaní postupník svoj nárok jednoznačne a nepochybné preukázal, a to okrem iného zmluvou o postúpení pohľadávky (o ktorej platnosti nie je dôvod pochybovať.“ Zmluvou o postúpení možno preukázať len prechod práv pohľadávky z postupcu na postupníka. Zmluva o postúpení pohľadávky nedokazuje legitimitu samotnej pohľadávky ani existenciu základného právneho vzťahu, z ktorého tvrdená pohľadávka pochádza. Súd prvej inštancie preto nemohol bez ďalšieho vecnú legitímáciu žalobcu akceptovať len z ním predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky a pri svojom rozhodovaní z nej vychádzať bez toho, aby skúmal právny titul postúpenej pohľadávky, jej reálnu existenciu, legálny priebeh a výšku.

76. Odvolací súd sa nestotožnil s konštatáciou uvedenou v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku, že pokiaľ ide o uplatnený titul, spornou v konaní bola len skutočnosť či, kedy a akým spôsobom žalovaný fakturované služby reklamoval a existencia dohody medzi ním a právnym predchodcom žalobcu o tom, že predmetné faktúry žalovaný nemusí uhradiť. Z tvrdení žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie (opísaných napr. v časti I. odôvodnenia tohto rozhodnutia) vyplýva, že sporoval dodanie tovaru.

77. Pri posudzovaní jednotlivých tvrdení strán sporu súd prvej inštancie nemôže opomínať, že strany sporu majú rovné postavenie. Pokiaľ súd prvej inštancie prijal argumentáciu žalobcu tvrdiacu oprávnenosť žalobou uplatneného nároku na jednej strane a ku tvrdeniam žalovaného uzavrel, že nie je možné akceptovať žalovaného tvrdenie popierajúce nárok na zaplatenie žalobou uplatneného nároku, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vysvetliť, prečo pristupoval nerovnako k stranám sporu a pred tým, ako hodnotil obranu žalovaného nežiadal od žalobcu k jeho skutkovým tvrdeniam o právnom základe sporu - existencie pohľadávky, ktorá bola predmetom postúpenia, a tieto podporiť takými listinnými

dôkazmi, ktoré by nárok žalobcu osvedčili. Za nedostatočné považoval odvolací súd konštatovanie dôvodnosti uplatneného nároku (len) z dôvodu, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno tvrdenia o reklamovaní vyfakturovaných služieb.

78. V odvolacom konaní je prvostupňové súdne rozhodnutie posudzované z hľadiska adekvátnosti jeho argumentačnej kvality a interpretačnej schopnosti, na základe akých logických úsudkov a zvážení všetkých dôkazov súd prvej inštancie vydal meritórne rozhodnutie. Je nad rámec povinností odvolacieho súdu hľadať resp. domýšľať spojitosť zo súdneho spisu vyplývajúceho skutkového stavu so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v jeho rozhodnutí. Posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov odvolaním napadnutého rozsudku možno len v prípade jeho náležitého zrozumiteľného odôvodnenia. Odvolací súd zdôrazňuje, že nie je jeho úlohou nahrádzať rolu prvostupňového súdu a tiež zdôrazňuje, že sa zákonné a spravodlivé rozhodnutie možno nad všetky pochybnosti považovať len také rozhodnutie, ktoré obsahuje dostatok dôvodov vysvetľujúcich právne závery (prisúdené právo) uvedené vo výroku rozhodnutia.

79. Vyriešenie otázky vzniku nároku na zaplatenie žalovanej sumy si súd prvej inštancie značne zjednodušil. Z úvah uvedených v odvolaní napadnutom rozsudku, pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalobca nemá nárok na zaplatenie ním uplatneného nároku, bolo jeho povinnosťou poskytnúť súdu také skutkové tvrdenie a tieto podoprieť takými listinnými dôkazmi, ktoré by nárok žalobcu vylučovali. Súd prvej inštancie za nedostatočné popretie skutkových tvrdení žalobcu považoval to, že „žalovaný v rámci podaného odporu, ale ani počas celého konania na tunajšom súde relevantným spôsobom a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal, že služby (ktorých zaplatenie je predmetom tejto žaloby) u právneho predchodcu žalobcu riadne a včas reklamoval“.

80. Len za situácie, že sú skutkové tvrdenia strán nesporné, súd o nich ďalej nevykonáva dokazovanie - nesporné skutočnosti sa v procese, v ktorom sa uplatňuje princíp formálnej pravdy, nedokazujú. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojuje ako zistený skutkový stav a ďalej z nich pri svojom rozhodnutí vychádza. V danom prípade však nebolo nesporné, že postupca bol legitímnym veriteľom žalovaného a nebola nesporná ani výška pohľadávky postupcu. Súd prvej inštancie nemohol preto ako z nespornej vychádzať z informácie o pohľadávke a právne uzavrieť, že dôvodnosť žaloby je daná platnosťou zmluvy o postúpení pohľadávky.

81. Súd prvej inštancie pochybil, keď nepovažoval za potrebné žiadať od žalobcu preukázanie dodania služby a vzniku ním tvrdenej pohľadávky, ale naopak požadoval od žalovaného preukázanie, že služby neboli dodané žalovanému riadne a včas. Súd pri posudzovaní skutkového stavu vychádza z predpokladu, že ak nedôjde k riadnemu popretiu skutkových tvrdení, tieto sa považujú za nesporné a neexistuje žiaden relevantný dôvod vykonávať na ich preukázanie akékoľvek dokazovanie.

82. Ustanovenie § 151 zakotvuje možnosť súdu tvrdenia strán sporu, ktoré nie sú sporné, nepreverovať a osvojiť si ich ako skutkový záver. Pri identifikácii sporných a nesporných tvrdení je dôležité posúdiť relevantnosť skutkového tvrdenia a účinnosť jeho popretia. S ohľadom na predmetné konanie, sa za nesporné skutkové tvrdenie môže považovať, ktoré protistrana nepoprela vôbec alebo ho nepoprela neúčinne. To znamená, že popretie musí byť kvalitatívne schopné spochybniť pravdivosť skutkového tvrdenia protistrany. Je na individuálnom posúdení súdom, či spĺňa popretie skutkového tvrdenia požiadavku účinnosti definovanú v § 151 ods. 1 a ods. 2 CSP.

83. Zákonodarcu dáva do významovej rovnosti pojem „nesporné tvrdenia“ uvedený v § 151 CSP s pojmom „zhodné tvrdenia“ použitý v § 186 ods. 2 CSP. Z uvedeného je odvoditeľný logický záver, že súd pri kreovaní svojich skutkových záverov vychádza z nesporných tvrdení a pri sporných skutočnostiach je jeho povinnosťou vyhodnotiť pravdivosť tvrdení strán sporu na základe vykonaných dôkazov.

84. Popretie skutkových tvrdení protistrany sa posudzuje podľa obsahu, má byť však výslovné. Procesnou obranou v zmysle § 151 ods. 2 CSP nie je len priame vyhlásenie, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé a predloženie dôkazov o tom. Za výslovné popretie možno považovať aj predloženie iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach.

85. Odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle koncepcie materiálneho civilného procesu - zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv (čl. 2 CSP) a zásady zákazu zneužitia práva (čl. 5 CSP), je súd

oprávnený vyzvať na doplnenie nedostatočného popretia rovnako, ako je oprávnený vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP).

86. Nie je vecou žalovaného, že na strane žalobcu nie je postupca ale osoba, ktorej tvrdenú pohľadávku postúpil. Žalobcu táto skutočnosť nezaväzuje povinnosti preukázať existenciu postúpenej pohľadávky. Žalovaný môže rovnako ako proti postupcovi namietat existenciu pohľadávky aj proti žalobcovi (postupníkovi), pričom pre zistenie reálnosti uplatneného nároku spočíva dôkazné bremeno na žalobcovi, hoci aj nebol priamym účastníkom právneho vzťahu zo zmlúv o poskytovaní konzultačných služieb. Vo vzťahu k súdnej veci odvolací súd zdôrazňuje, že dôkazné bremeno preukázania vzniku pohľadávky a jej výšky bolo na žalobcovi a nemalo skončiť len pri preukázaní existencie zmluvy o postúpení a faktúr, na ktoré táto zmluva poukazuje. Povinnosťou žalobcu bolo pred súdom prvej inštancie preukázať existenciu zmluvou mu postúpenej pohľadávky, pričom bez splnenia tejto bezpodmienečnej povinnosti ďalej nebolo možné dospieť k záveru o oprávnenosti žalobou uplatneného nároku.

87. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že existencia faktúry ani zmluvy o postúpení pohľadávky nie je dôkazom reálnosti tvrdenej peňažnej pohľadávky voči žalovanému. Samotná existencia faktúr nezakladá právo na jej úhradu bez právneho podkladu, ktorým je splnenie záväzku dohodnutého medzi účastníkmi zmluvy. Faktúra nie je právnym titulom, ale je len účtovným dokladom a zároveň prostriedkom (výzvou) na zaplatenie. Existencia faktúr a ich doručenie žalovanému nemohol bez ďalšieho byť dôkazom o vzniku jeho povinnosti uhradiť peňažný záväzok. Pre posúdenie dôvodnosti žaloby je právne bez významu aj tá skutočnosť, či žalovaný predmetné faktúry (č. 1020150049 a 1020150050) evidoval vo svojom účtovníctve. Možno teda zhrnúť, že faktúry predložené žalobcom neboli postačujúcim dôkazom preukazujúcim skutočné dodanie služby. Postačujúcim nebolo ani predloženie zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá na predmetné faktúry odkazuje.

88. Je rozumné sa domnievať, že činnosť podnikateľa konajúceho s očakávanou (bežnou) obchodníckou opatrnosťou a odbornou starostlivosťou, pokiaľ je hodnota obchodu relatívne vysoká (nie bagatelná), čo bolo deklarované aj v posudzovanom prípade, v sebe zahŕňa potrebu (častej alebo aspoň nejakej) komunikácie medzi zmluvnými stranami, bude zaznamenaná (archivovaná) a zanechá jasnú hmatateľnú stopu buď v podobe elektronickej alebo písomnej komunikácie alebo v podobe rôznych relevantných podkladov o procese obstarania, ďalšieho spracovania alebo využitia, skrátka o samotnom predmete jednotlivých dodávok. Takouto stopou by boli podklady napríklad informujúce o koordinácii jednotlivých úkonov medzi účastníkmi zmluvného vzťahu - medzi postupcom a žalovaným alebo medzi žalovaným a jeho odberateľmi. Uvedený výpočet je z hľadiska možných ďalších dôkazov len minimálny a predpokladá sa, že podnikateľ pri svojej bežnej činnosti disponuje množstvom aj iných dôkazov, ktoré získal v priebehu realizovania svojich obchodov. Takéto dôkazy obozretný podnikateľ uchováva po celú dobu, kedy by mohli byť jeho obchodné transakcie preverované, pretože je povinnosťou daňového subjektu pri realizácii zdaniteľného obchodu správať sa s dostatočnou opatrnosťou, a to tak, aby aj do budúcnosti vedel preukázať materiálnu existenciu ním uskutočneného obchodu. Pokiaľ podnikateľ neprístupuje k realizácii obchodu s dostatočnou opatrnosťou, vystavuje sa riziku, že sa v prípade sporu svojej pohľadávky nedomôže.

89. Otázka týkajúca sa pôvodného (základného) plnenia postupcom žalovanému riadne a včas, teda v rozsahu a termíne podľa v predmetných zmluvách dohodnutých podmienok, bola otázkou rozhodnou pre konštatovanie vzniku samotného práva na peňažné plnenie (odmenu) pre postupcu. Len riadne a včas poskytnuté plnenie vyvoláva právny účinok vzniku záväzku dlžníka ako zmluvnej strany poskytnúť protihodnotu. Samotné predloženie faktúry žalobcom bez ďalšieho nemohlo postačovať, aby súd prvej inštancie konštatoval dôvodnosť žaloby a zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobou uplatnenej sumy. Súdom, pokiaľ má rozhodnúť spravodlivo a prisúdiť právo na to oprávnenej osobe, musí vychádzať z takých dôkazov, ktoré bez pochybností osvedčujú tvrdenie strany sporu.

90. Pokiaľ meritorne ide o žalobu, ktorou je uplatnené právo na plnenie, pred súdom prvej inštancie mala byť ako prvá vyriešená otázka (medzi stranami sporná), či vznikol nárok na zaplatenie žalovaného plnenia, pričom pohľadávka postupcu mohla vzniknúť len po tom, ako z jeho strany bol splnený záväzok zakladajúci právo na odmenu podľa zmlúv o poskytovaní konzultačných služieb. Preto predmetom dokazovania pred súdom malo byť zisťovanie, či služby ako titul pre uplatnenie odmeny vôbec boli dodané riadne a včas v súlade so zmluvne dohodnutým záväzkom postupcu a či postupcovi vznikol nárok na odmenu v rozsahu zodpovedajúcom žalobou uplatnenej sumy. Až následným mohlo

byť posudzovanie tvrdení žalovaného týkajúce sa nedostatkov poskytnutých služieb. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku nevyplýva, z akého dôvodu súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné podrobiť testu legality a legitimity tvrdenie o existencii pohľadávky aj napriek tomu, že primárne dôkazné bremeno tvrdenia bolo na žalobcovi.

91. Odvolací súd pripúšťa logickú pochybnosť o reálnosti pohľadávky namietanú pred súdom prvej inštancie, ktorá v odvolaním napadnutom rozsudku zostala bez adekvátnej odpovede. Uvedená pochybnosť bola podporená skutočnosťou, že postupca v priebehu rokov od splatnosti pohľadávky a ani po postúpení pohľadávky nevyvinul žiadnu aktivitu na vymoženie pohľadávky.

92. Medzi postupcom a žalovaným neprebehla (nebola súdu predložená) žiadna komunikácia o vymáhaní. Je tiež hodným zreteľa, že žalobca súdu nepredložil žiadne listiny či iné relevantné podklady zadovážené od postupcu, ktorými by postupca pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky preukázal žalobcovi, že jeho pohľadávka vyplýva z reálne uskutočneného obchodu a že z týchto obchodov aj reálne vznikol nárok oprávňujúci vymáhať peňažnú pohľadávku od žalovaného. Uvedené platí zvlášť aj z dôvodu, že faktúry, na ktoré odkazuje zmluva o postúpení pohľadávok, boli vystavené na vcelku vysoké finančné čiastky.

93. Súd prvej inštancie, hoci z rozsahu tvrdení strán sporu bola táto požiadavka zrejماً, sa dopustil pochybenia, keď vôbec neposúdil spojitosť (príčinnú súvislosť) medzi službami poskytnutými postupcom podľa zmlúv o poskytovaní konzultačných služieb žalovanému a uzavretím zmlúv o poskytnutí NFP uzavretej medzi Ministerstvom hospodárstva SR a klientami žalovaného a tým zodpovedať otázku vzniku práva na odmenu za služby, ktorých výsledkom bolo poskytnutie NFP klientom žalovaného.

94. Z odvolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie existenciu pohľadávky konštatoval po tom, čo sa sústredil na otázku doručovania reklamácie, hoci primárnou otázkou bola reálnosť dodanej služby.

95. Žalovaný tvrdil, že u postupcu reklamoval nedodanie služby, hoci doručenie reklamácie postupcovi nepreukázal. Okrem reklamácie nebola súdu predložená žiadna iná komunikácia medzi postupcom a žalovaným ohľadom urgency úhrady z dôvodu omeškania. Žalovaný tiež tvrdil, že služby pre uvedených klientov uskutočňoval od roku 2016 (do roku 2021) sám bez súčinnosti a akejkoľvek pomoci postupcu. Uvedené konštatovania vo vzťahu k otázke, či bol žalovaný nútený komunikovať s postupcom ohľadom úhrady predmetnej pohľadávky pripúšťa (nepreukazuje) aj takú interpretáciu, že žalovaný mohol považovať pohľadávku za spornú resp. neopodstatnenú. Za takýchto okolností malo byť vyjasnenie týchto sporných otázok predmetom dokazovania, kedy predovšetkým žalobca mal súdu predložiť dôkazy týkajúce sa okolností priebehu plnenia medzi postupcom a žalovaným - rozsahom, miestom a časom plnení poskytnutých postupcom žalovanému na základe zmlúv o poskytovaní konzultačných služieb.

96. Okrem vystavenia faktúr súdu nie je známy žiaden úkon, ktorým by sa postupca voči žalovanému domáhal zaplataenia faktúr. Je však rozumné predpokladať, že žalobca by mal disponovať potrebnými informáciami o priebehu obchodu medzi postupcom a žalovaným. Odvolací súd k takémuto záveru dospel logickou úvahou, že žalobca ako podnikateľ, pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky, vyžiadal si od postupcu listiny či iné hmotné dôkazy preukazujúce existenciu pohľadávky. Je nanajvýš nepravdepodobné, že postupník pristúpi k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky, pokiaľ mu postupca nepredloží dostatočné dôkazy, ktoré postupníka ubezpečia o oprávnenosti postupovanej pohľadávky. Pokiaľ teda žalobca, u ktorého sa predpokladá bežná podnikateľská opatrnosť, uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávky, mal by disponovať dôkazmi o existencii postupovanej pohľadávky a tieto predložiť súdu ako dôkaz o oprávnenosti ním uplatnenej žaloby. Ako už odvolací súd vysvetlil vyššie len zmluva o postúpení pohľadávky je dôkazom nepostačujúcim.

97. Napokon odvolací súd poukazuje na to, že hoci súd prvej inštancie neakceptoval pre konanie podstatnú existenciu reklamácií, resp. neuznal, že žalovaný ich doručil postupcovi, predsa sa však v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku súd prvej inštancie odvoláva na ich obsah, keď uvádza: Z obsahu predmetnej reklamácie všeobecne vyplýva, že žalovaný podpísal preberacie protokoly, čo umožnilo právnenmu predchodcovi žalobcu fakturovať 2. časť zazmluvnenej odmeny pri jednotlivých zákazkách.“ Predovšetkým je potrebné uviesť, že v súdnom spise sa preberacie protokoly potvrdzujúce dodanie služieb následne fakturovaných nenachádza. V druhom rade, pokiaľ súd akceptoval tvrdenia

v reklamáciách mal akceptovať celý ich obsah, teda mal sa vysporiadať so všetkými tvrdeniami v nich uvedenými. Pokiaľ však súd prvej inštancie naopak nezobral reklamácie poskytnutých služieb do úvahy, odvolací súd nemôže súhlasiť s tým, že eklekticky vyčlenil z textu reklamácií jedinú vetu bez ďalšieho kontextu s tvrdeniami podstatnými pre posúdenie legitimity žalobou uplatnenej pohľadávky.

98. Ďalšie žalovaným vznesené odvolacie námietky odvolací súd nepovažoval za dôvodné, resp. k nim zaujať stanovisko by bolo predčasné vzhľadom na skutočnosť, že nebola vyriešená základná otázka právne významná pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ktorú v stručnosti možno pomenovať ako existencia pohľadávky.

99. Pokiaľ ide o žalovaným namietané premlčanie, odvolací súd poukazuje na to, že za predpokladu, že pohľadávka jestvovala, nejavila sa súdu z jednotlivých pred súdom prvej inštancie preukázaných skutočností premlčaná. V zhode s názorom vysloveným v odvolaní napadnutom rozsudku je aj odvolací súd toho názoru, že pokiaľ sa s úhradou žalovaných faktúr žalovaný dostal do omeškania nasledujúci deň po ich splatnosti, t. j. dňom 16.12.2015, štvorročná premlčacia doba by uplynula dňa 16.12.2019. Keďže si žalobca ako právny nástupca postupcu uplatnil nárok na súde dňa 28.11.2019, námietka premlčania nebola vznesená dôvodne.

100. Odvolací súd nedal za pravdu žalovanému v jeho tvrdení, že zmluva o postúpení pohľadávky nebola podpísaná v dátume, ktorý je na nej uvedený. Aby k takémuto záveru bolo možné dospieť, musel by žalovaný predložiť o tom dôkaz a svoju domnienku osvedčiť. Z dôkaznej situácie jeho tvrdenie nevyplýva.

101. Odvolací súd súhlasil so žalovaným ohľadom jeho tvrdenia, že bol oprávnený namietat neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a bolo povinnosťou súdu vykonať dokazovanie týkajúce sa preukázania tejto skutočnosti. Avšak na druhej strane súd nemá suplovať účastníkov a domýšľať za nich stranám patriace tvrdenia (povinnosť tvrdiť) a vyhľadávať za strany sporu dôkazy (povinnosť preukázať). Žalobca súdu predložil zmluvu o postúpení pohľadávky. Pokiaľ ide o vecný titul, na uvedenú zmluvu bol povinný súd prvej inštancie prihliadať ako na právne relevantný dôkaz existencie právneho úkonu, na základe ktorého žalobca legitímne vnímal svoju osobu ako sukcesora do právneho vzťahu (odhliadnuc od jeho spochybnenia žalovaným) medzi postupcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom vyplývajúcu z vyššie opísaných zmlúv. Rovnako ako pri predchádzajúcom odseku, aj v danej otázke platí, že žalovaný mal predložiť o svojom tvrdení dôkaz.

102. Záverom odvolací súd zhrňuje, že dospel k presvedčeniu, že úvahy súdu prvej inštancie, ako sú uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, hoci sú racionálne, odvíjali sa od nesprávnej premisy, že dodanie služieb zakladajúcich právo na odmenu postupcu bolo preukázané na základe nedostatočnej procesnej obrany žalovaného. Je zrejmé, že z tohto omylu pramenilo nevykonanie ďalších dôkazov, ktoré sa logicky žiadajú vykonať, aby skutkový stav, predovšetkým okolnosti dodania a prevzatia diela na predmetnej stavbe, boli zistené úplne a spoľahlivo, a mohol tak súd dospieť k vecne správne a spravodlivému rozhodnutiu.

103. Právo na spravodlivý súdny proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na čo je poukázané vo viacerých rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky. Nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 110/07). Podobne v náleze sp. zn. IV. ÚS 296/09 Ústavný súd SR uviedol: „Otázka, či súd nevyhovел požiadavke odôvodnenia vyplývajúcej z čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže byť zodpovedaná iba s prihliadnutím na okolnosti prípadu. Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach stabilne uvádza: „Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06)“ (napr. III. ÚS 107/07). Ústavný súd SR tiež uvádza: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ (IV. ÚS 14/07). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04).

104. Právna bezchybnosť rozhodnutia súdu spočíva v tom, že je vydané v písomnej forme, v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, obsahuje náležitosti určené právnou úpravou súdneho konania. Odôvodnenie zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, reaguje na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov súdneho konania. Medzi výrokom a odôvodnením musí byť logická zhoda.

105. Odôvodnenie musí byť presvedčivé. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá ústavnému i zákonnému rámcu. Nevyžaduje sa síce, aby na každú zistenú skutočnosť alebo každý argument účastníka súdneho konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o skutočnosť alebo argument, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné, musí sa s nimi súd v dôvodoch rozhodnutia vysporiadať.

106. Osoby dotknuté rozhodnutím súdu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Absenciu dôvodov v rozhodnutí, na základe ktorých súd ako orgán verejnej moci vo veci rozhodol, je treba považovať za prejav arbitrárnosti znamenajúci porušenie Ústavou garantovaného základného práva. S uvedeným právom je v rozpore úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, extrémny nesúlad medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami, prípadne len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie a vyhodnotenia jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené, alebo situácia, kedy právne závery zo skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii nevyplývajú. Absencia takéhoto odôvodnenia má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Osobe dotknutej takýmto rozhodnutím (účastníkovi súdneho konania) je tým odňatá možnosť skutkovo či právne argumentovať proti záverom rozhodnutia.

107. Z vyššie v tomto rozhodnutí uvedených vyjadrení odvolacieho súdu vyplýva záver, že súd v napadnutom rozhodnutí opomenul riadne a preskúmateľne vyjadriť sa k viacerým právne relevantným skutočnostiam, čo robí jeho rozhodnutie nepreskúmateľným, a to spôsobom porušujúcim právo účastníkov na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok celkom zjavne nemožno zhojiť v konaní pred odvolacím súdom.

108. Odvolací súd pripomína, že v zmysle § 381 CSP nie je viazaný odvolacím návrhom. Preto, hoci žalovaný žiadal v odvolaní zmenu rozsudku prvej inštancie a žiadal žalobu zamietnuť, odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov rozhodol o zrušení odvolaním napadnutého rozsudku a umožniť súdu prvej inštancie doplniť odôvodnenie svojho rozhodnutia požadovaným spôsobom a v rozsahu dávajúcom odpoveď na všetky právne relevantné otázky. Zároveň tým strany sporu neochudobnil o dvojinštančné súdne konanie a zabezpečil im riadny prístup k spravodlivosti, aby v prípade nespokojnosti s rozhodnutím vo veci mali možnosť podať riadny opravný prostriedok.

109. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 391 ods. 1 C. s. p., v ktorom bude povinnosťou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť dôvodnosť žalobcu, predovšetkým dôslednejšie posúdiť sporné otázky zhrnuté v predchádzajúcom texte odôvodnenia tohto rozhodnutia.

110. V prípade, že doposiaľ zistený skutkový stav nebude súdu prvej inštancie postačovať na právne posúdenie a tiež riadne odôvodnenie právnych záverov, nič nebráni súdu doplniť potrebné dokazovanie tak, aby vo veci bolo možné zákonne a spravodlivo rozhodnúť a rozhodnutie dostatočne presvedčivo a logicky odôvodniť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd dodáva, že žalovaný navrhol vykonať dôkazy, ktoré súd prvej inštancie odmietol vykonať s vysvetlením, že od prvého úkonu, ktorý žalovaný urobil v tomto konaní (17.01.2020 podaný odpor) do doby termínu pojednávania 16.03.2022 (teda viac ako dva roky) žalovaný mal a mohol predložiť všetky relevantné dôkazy v súvislosti so svojou obranou.

111. Je správne, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie opísané v ods. 7 odôvodnenia tohto rozhodnutia, avšak vymenované dôkazy neposkytli dostatočný a spoľahlivý obraz o záveroch, ktoré na základe nich súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku deklaroval. K záveru týkajúceho sa existencie pohľadávky a splnenia zmluvných povinností postupom, ktoré by mu zakladali právo na zaplatenie odmeny, bolo potrebné vykonať ďalšie dôkazy.

112. Odvolací súd opakovane poukazuje na to, že dôkazné bremeno je povinná uniesť tá osoba, ktorá v konaní prišla s určitým tvrdením. Ak táto osoba nepreukáže svoje tvrdenia dôveryhodným spôsobom, súd nie je povinný domýšľať dôvody, ktoré potvrdzujú účastníkom tvrdené avšak na základe dôkazov nepreukázané skutočnosti. Za prvoradá sa javí pripomenúť, že primárne žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázania splnenia zmluvných povinností postupom a tým existencie pohľadávky spočívajúcej v nároku na vyplatenie odmeny v súlade so zmluvami o poskytovaní konzultačných služieb. Jeho dôkazná povinnosť nemala skončiť len pri preukázaní existencie zmluvy o postúpení pohľadávky a faktúr, na ktoré táto zmluva odkazuje. Súd, pokiaľ má rozhodnúť spravodlivo a prisúdiť právo na to oprávnenej osobe, musí vychádzať z takých dôkazov, ktoré bez pochybností osvedčujú tvrdenie strany sporu. Povinnosťou žalobcu bolo preukázať oprávnenosť pôvodného nároku. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, v predmetnej veci je zrejma požiadavka posúdiť spojitosť medzi službami poskytnutými postupom podľa zmlúv o poskytovaní konzultačných služieb žalovanému a uzavretím zmlúv o poskytnutí NFP uzavretej medzi Ministerstvom hospodárstva SR a klientami žalovaného a zodpovedať otázku vzniku práva na odmenu za služby, ktorých výsledkom bolo poskytnutie NFP klientom žalovaného.

113. Postupca nezanikol bez nástupcu (zlúčil sa s GRIFT, spol. s r. o., ktorý sa následne zlúčil s COMETAR, s.r.o., toho času v likvidácii). Javí sa vhodným overiť existenciu dodaní a prípadne doručenie reklamácie či iných písomností týkajúcej sa predmetných obchodov medzi postucom a žalovaným u nástupcu postupcu alebo u osôb, ktoré boli v tejto záležitosti činné.

114. Nemožno však opomínať, že civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou a výsledok sporu závisí od úspechu strán uniesť dôkazné bremeno, resp. ustáť procesnú obranu. Iný výsledok sporu neznamena bez ďalšieho porušenie princípu právnej istoty, uvedené je potrebné hodnotiť z obsahu spisu, vznesených námietok a celkového priebehu tvrdení a ich účinných popretí.

115. V novom rozhodnutí súd prvej inšťancie rozhodne o náhrade trov celeho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

116. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajskeho súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druha CSP v spojení s § 3 ods. 9 za kona c. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zakonov v znení neskorsích predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zakon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každemu rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu za konný zašupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylučeny sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že doslo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inšťancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriesenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riesení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriesena alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovana rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peniaznom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušnosť sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peniaznom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušnosť sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušnosť pohľadávky a výška príslušnosti v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť písané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoskolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu konať má vysokoskolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne konať má vysokoskolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odvolať iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odvolať iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a doplniť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného ústupu a prostriedky procesnej obrany okrem skutocností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.